

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சூ.பு. புத்தகம் சந்திசை யிச] க்ஷராசகூ (வரு) அமணி— யந தேதி வியாழங்கிழமை Thursday, August 13, 1846. [Vol. VI. No. 14.

TERMS OF THE PAPER.

To single subscribers, one shilling a quarter.
 To single subscribers by mail (including postage)—one shilling six pence a quarter.
 To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, nine pence each, a quarter.
 To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.
 To Agents for twenty copies and upwards, six pence each a quarter.
 To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.
 For convenience of payment in places where no Agent is appointed, individuals uniting in companies of seven, may each receive the paper by post, for one year, on their remitting in advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one penny and a half a line for the first insertion, reckoning the type at Brevier size, or seven and a half lines to an inch. Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA. Communications must be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

- JAFFNA—THE MISSIONARIES.
- CHUNDICOOLOY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
- POINT PEDRO—Rev. J. PHILLIPS.
- MANIPY—Mr. J. EVARTS.
- BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
- NEGOMBO—Mr. C. PERERA.
- KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
- TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
- BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
- MOOLLITEVOE—Mr. P. TITCOMB.
- MADURA—Rev. H. CHERRY.
- DINDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.
- NEGAPATAM—Rev. P. BATCHELOR.
- TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
- MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

வங்காளதேசத்திற்கு, ம. ம. பி. சமகாதேவர் செய்த தந்தையப்பிரகாசம்.

ஐந்தாம் பிரிவு.

[மாம. பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

இலக்கணம் படிப்பதற்குக் கருவியாக ஒருவன் நெடுங்கணக்குமுதலிய எளிதான நூல்களை முதன்முதற் கற்கவேண்டியதாய் இருப்பதுபோல, பாப்பிர் மோபாசன செய்வதற்குச் சாதனமாக விக்கீகாராதனை செய்யவேண்டும்; செய்யாதிருந்தால் பிராமனானதை எப்படியுமடையவாமென்று நீங்கள் சொல்லீர்களாகில், அதற்குத்தாம்;—அரிச்சுவடிமுதலிய நூல்களைக் கற்குமொருவன் அவைகளைப்படித்தவுடனே வியாகாணம்படிக்க ஆம்பிப்பேனென்றெண்ணிப் படிப்பதேயல்வாமல், ஓயாமல் அந்நூல்களையே படித்துக்கொண்டிருப்பானே? இல்லையே, அப்படியே உயாத்திலேறுவதற்கு ஏணியைச் சாத்தியிருக்குமொருவன் தான்நினைத்த இடத்திற்கேறாமல் கீழ்ப்படியிலே சும்மாநிற்பானே? இல்லையே. நீங்களோ அரிச்சுவடியிலுள்ள அட்சாத்திற்கும் ஏணிக் குமொப்பிடுகிற விக்கீகாராதனையைப் பத்து வயதிலே செய்யத் தொடங்கி, எண்பது வயதளவிற்குமும் அதையே இடைவிடாமல் அனுசரித்து, மாணவேணாயிலுந் கைவிடாமலிருப்பதேயன்றித், தேய்வத்துவத்தை யறியுமறிவு உங்களுக்கிருந்தாலும் அறிய முயலாமல், அறிய வேண்டுமென்று விரும்புமவர்களுக்கும் பிரிய கீனத்துடன் இடுக்கண் செய்கிறீர்கள்.

இன்னும், ஐந்து வயது முதல் மாண்பரியந்தம் விக்கீகாராதனை செய்வதிலேயே நிலைநின்று, உங்கள் வாணுட்களை விணுட்களாக அவத்திலே கழிக்கிறீர்கள். தங்கள் சுய முகங்களில் மொய்க்கும் ஈய்களைத் தூத்தவும், தங்களைத் திருடிக்கொண்டுபோயுருக்கும்படி வருகின்ற கள்ளர்களைத் தடுக்கவும், சக்தியில்லாத விக்கீகாரங்கள் உங்களைக் காத்திடச் சுகமென்று நம்பி, அவ்விக்கீகாரங்களை ஆாதிப்பதில்நாட்களைப் போக்கிறீர்கள். அன்றியும், உங்கள் நெற்றியிலே நாமம் திரிபுண்டாமுதலிய குறிகளையிடுவதிலும், சரி அலையவங்களில் பலபல குறிகளை வர

ON HINDU IDOLATRY, &c.

SECTION V.

[Continued from page 104.]

If you say—'the first step towards the worship of the Supreme is the performance of ceremonies (i. e. of image worship) if these be neglected how is it possible to acquire a knowledge of Brahma of spirit? Just as how, without learning the alphabet, &c., a man cannot become capable of the study of Grammar? I answer—that the man who learns the alphabet does so with the distinct intention, as soon as ever he has accomplished that task, of proceeding at once to the study of the Grammar; and therefore, having fully mastered the letters, &c. and so become competent to enter upon the Grammar, he no longer continues the now useless labour of writing them over and over again, as he did before. So, too, a man uses a ladder or staircase to mount upwards; no one ever stops upon the lower steps of it. But I see you act in a manner contradictory to your own illustration; for that artifice of image worship &c., which you compare to the steps of a ladder or the letters of an alphabet, and which you commence, say at ten years of age, you continue to practice even to your eightieth year, nay abandon it not up to the very time of your death! And though possessing a capability of understanding the true nature of God, you never apply yourselves at all to study it! On the contrary, should others wish to do so you dislike and even persecute them!

At five years old, then you begin to amuse yourselves with images, and continuing devoted to the childish play up to the period of your death, waste the whole of life uselessly to all the purposes of human birth. Idols that are unable even to drive away the flies that settle upon their faces, that cannot prevent themselves from being stolen and melted down by thieves, or that may be shattered by a kick, you are fully persuaded are yet able to effect your salvation! and so you spend your life in adoring them! You believe, too, that certain oblique or straight marks made with sundry pigments on your foreheads, or imprinted on other parts of your bodies, or bearing of a load of wood suspended from your necks, will deliver you from the punishments inflicted by Yam; all which notions only further confirm your ignorance and folly. Therefore again and again I say to you, with earnest and humble entreaty, put your faith in the Universal Cause, the omnipresent Supreme Deity; and persuaded that He is witness of all you do, of which nothing can be hidden from Him, cease from every wickedness; nor longer, by placing confidence in the assurances of interested persons, who for their own gain alone urge you to the childish amusement of image-worship, render yourselves contemptible laughingstocks in this world, as well as miserably wretched in the next: Be warned in time!

If you say—'We do not regard all the several deities as really the Supreme God; we consider them but as so many mediums of access to the Supreme, and pay them worship in that light only, in the same way that one is obliged to pay one's court to the warder of a palace, in order to gain admission to a king! I observe in reply, that those who solicit the good will of a royal warder, with the view of being allowed an interview with the sovereign, do by no means suppose such warder an actual impersonation of the king, or the king himself in visible presence; whereas we see that you, contrary to the truth of your own illustration, do positively regard those deities, whom you so worship, as the great God himself made visible! Again, in order to obtain access to a king, it is quite natural and proper to entreat the favour of the warder of his palace gates; because that officer is more accessible than the king in the first instance, and because, his duty is to introduce others to the royal presence, which is otherwise unapproachable. But such a comparison is wholly inapplicable to the case in question: for the great God is an all-pervading Spirit every where present, and within us all; who then can we more accessible to us than He himself is? Or whom can we suppose, as being nearer to us than He, a proper medium of access to his Divine Presence?

If you say—'The Supreme is accessible to all: well, then some approach him through knowledge, some through works of merit, and some through the intermediate worship of the inferior deities. Just as various individuals gain admittance to the same royal palace, in the way before stated, who approach it by very different roads? I answer that God may be found in various ways, is an assertion quite opposed to the Shastras; for that He can be found only in the way of correct knowledge of what He is, &c. is constantly asserted and clearly established in the Veds, the Vedant, and the other divine writings. Thus in Shruti, or Ved, is said—'Final emancipation is obtained by the knowledge of the Supreme God: no other path is known, leading to union with God.' As to those works of religious merit and forms of ceremonial worship which are enjoined in the Shastras, they must, indeed, be attended to so long as their only design is unattained, i. e., so long as the heart is not purified and become inclined, in consequence, to seek after the knowledge of the Supreme. But what tendency has such worship as you practice to purify the heart? Nay, it rather further pollutes the heart, and is therefore a positive obstruction to union with God. In the same way that if a royal Palace were situated to the south, and a man should think of travelling to it in an easterly direction, he would not, of course, reach it in ten millions of years, if he could travel so long! His wrong course must defeat his own purpose!

If you say—'To study the knowledge of God is an exercise of the mind, and to meditate on the deities whose visible images we place before us is also a mental exercise; as then by the knowledge of Spirit the great object may be obtained, why may it not, in like manner, be obtained by the worship of the visible deities?'

I reply—that the Supreme Brahma is the Universal Cause, the Creator of all worlds, is a proposition whose truth is no ways dependent on the notions or perceptions of our minds; just as a rope is not a rope, because we think so. For that which actually is (and may be independently proved to be) awaits not the exercise of any man's mind to give it reality; therefore, no error can result from regarding a rope to be what

ண்ப்பதிலும், கழுத்தில் நுத்திபாட்ச மாலிகையை அணைவதிலும், யமன் செய்யும் வாதுணக்கு விலகி இாட்சிக்கப்படுவோமென்று செய்யு வுருவதினாலே, உங்கள் அஞ்ஞானம் வா வா மீதுக்குமேயல்லாமல் ஒருபோதுங் துறையாது. ஆதலால், நான் உங்களைப் பார்த்து பாதுவித்து மிகவும் விசாரத்தோடே வேண், டிக்கொள்வது யாதெனில்—சர்வகாரணரும் சர்வவியாயிஞ் சீவ சாட்சியுமாயிருக்கிற சத்திய பாப்பிரமத்தையே நம்புங்கள். சிறு பிள்ளைகளுக்கு விளையாட்டான விக்கீகாராதனையைச் செய்யவேண்டுமென்று தங்கள் சுயலாபத்திற்காகச் சொல்லுகிறவர்களுடைய புத்தியைக் கேளாமல், மறுமையில் வாப்போகிற துக்கத்திற்கு விலகி உங்களைக் காத்துக்கொள்ளுவதற்குச் சாவதானமாயிருங்கள்.

நாம் விக்கீகாரங்களைப் பாப்பிரமமென்று வணங்குகிறோமா? ஒருபோதும் இல்லை: ஒருவன் இராசாவைக் காணுகில் வாயில்காப்போரிடஞ் சென்று போவது போல, நாமும் பாப்பிரமத்தை அடைவதற்கு விக்கீகாரங்கள் துவாமாதலால் அவைகளை வணங்குகிறோம்: அவ்விக்கீகாரங்கள் சாதனமேயன்றி வேறென்றும் இல்லை என்று நீங்கள் சாதிப்பீர்களாகில், அதற்குத்தாம்;—இராசாவைக் காண அபேட்சிப்போர் காவலாளரிடத்திற் சென்றாலும், அவர்கள் தாங்களே இராசாவேன்று சொல்லிச் சம்பிரமம் பண்ணுகிறதில்லையே. நீங்களோ விக்கீகாரங்களை வணங்கும்போழ்து, அவைகளைப் பிரத்தியட்சமாசத தோன்றிய கடவுளென்றெண்ணி வணங்குகிறீர்களே. இராசனைக் காண்பதிலுந் காவலாளரிடம் போவதெனினும், அல்லாமலும் அவர்கள் வழியாய்ப் போவதே முறைமை. ஆனபடியால், அவர்களிடத்திற் போவது சரி. ஆனால், நாம் வணங்க வேண்டிய மேலான கடவுள் எங்கும் வியாபித்திருக்கிற பாமாத்மாவாயிருப்பதினால், அவர் எங்கள் உள்ளத்திலும் இருக்கிறோம். நாம் அவர் சமீபத்திலிருக்கிறோம். ஆதலால், அவரிடத்திலும் நம்மைச் சேர்க்கிறதற்கு வேறொருவரும் வேண்டியதில்லையே.

அன்றியும் மேலான கடவுளையாவும் அடையலாம்; அதற்குச் சமசமயமில்லை. ஆயினும், மேற்கூறிய படி காணவந்தோர் பலர் பலபல வழியாய் இராசாவிடத்திற் செல்வதுபோல; மனிதர் சிலர் தத்துவஞானத்திலும், சிலர் விக்கீகாராதனையினாலும், சிலர் மற்றுந் கிரியையினாலும் கடவுளை அடைவார்களென்று நீங்கள் செப்புவிர்களாகில், அதற்குத்தாம்;—பற்பல துவாங்களுலே கர்ந்தாவை அடையலாம் என்றுங் கோட்பாடு சாஸ்திரங்களுக்கு விநோதமாயிருக்கின்றது. தேய்வத்துவத்தை அறிந்துகொள்ளும் அறிவினாலேயன்றி, வேறென்றிலும் முத்தியடைதல் கூடாதென்று, வேததோந்தமுதலிய நூல்களிலே சாதிக்கப்பட்டு ன்றதாய்க்கப்பட்டுருக்கின்றது. சாஸ்திரங்களிலே விதிக்கப்பட்டிருக்கும் அந்தந்தக் கர்மங்களையுந் விசேஷித்த ஆராதனைகளையுந் செய்வதே முறை. ஆயினும், அவைகளின் தாற்பரியத்தைக்கண்டு, தேய்வத்துவத்தையறிந்ததன் பின் நாம் அவைகளைக் கைவிட வேண்டும். நீங்கள் செய்யும் ஆராதனை இருதய சித்த சத்திக்குச் சாதனமோ? இல்லையே. அது மனோ சத்திக்குத் தடையாயிருப்பது மன்றி, கடவுளை அடைவதற்கும் உதவாது. ஒருவன் தான் நாம இராசதானி தனக்குத் தேன்றிசைய்விருக்கக், கீழ்த்திசையை நோக்கிக்கொடிவருஷமட்டுஞ் சென்றாலுமும், அதை அவன் அடையக் கூடாது போலவே, முடியும்.

பிராமனானசாதனம் மனோவியாபாரந்தான். சாகாரமாயிருக்குந் தேவதைகளைப்பற்றி நாம் செய்யுந் தியானமும் மனோவியாபாரந்தான். ஆதலால், பிராமனானத்தினால் ஆத்மார்த்தத்துச் சித்திப்பெற்றால், இறவாத தேவதைகளுக்கு நாம் செய்யுமுபாசனையினால் அவ்வாத்துமார்த்தத்துச் சித்திப்பெறாதேவென்று நீங்கள் செப்புவிர்களாகில், அதற்குத்தாம்;—

மேலானபாப்பிரமம் சருவகாரணருஞ் சருவலோக சிருட்டிகருமாயிருக்கிறோனபடி மனோபாவனையில் அமைந்ததல்ல. பழதையைச் பழதையென்று பாவித்ததன்மீதும் அப்பழதை உற்பத்திப்பெற்றதா! சித்துப்

பொருளும் மனோபாவனையில் அமைந்திருப்பதில்லை. பழதையைப் பாம்பல்லப் பழதைதானேன்றறிவதினாலும், பிராந்தியில்லை. சிதைந்துபோகு மாவலயதான பிராபஞ்சத்தினேதேனுமோர் அம்சத்தை உலகத்திற்குக் காணாமென்று பாவீத்து, அப்பாவணியன்படி அதை வணங்குவது அத்தியாயோபம். உலககாரணனாயே காணாமென்று வணங்குமோருவன் தான்தான் கொண்ட அப்பிப்பாயத்திற் சந்தேகமில்லாமற் சித்திபெறுகின்ற.

லூத்திரின் சரிசுதிரை தொடர்ச்சி.
யசம். அந்தியாயம்.

“கேடல்வேக்” என்றகிடத்தில் அதஸ்தீனுசமயாசாரிகளுக்கு முன்னன்று லூதர் பண்ணின்விவகாரம்—பரிபூண பலனென்னும் பாபவிமோசனகிரியாபிப்பந்த விரித்துரை—பிப்பந்தவனுசல சித்தி—றேமையிற்றேசீகர் பஞ்சாயத்திற்கு வரும்படி கட்டவா வந்தது—அப்போ அவர்சீனேகீதர் தத்தளிப்புக்கொண்டு அவருக்குள்ள வியாச்சியங்கவளச் சருமானியதேசத்தில விளங்கும்படி விண்ணப்ப பத்திாம் எழுதியனுப்பினது—கயித்தானுவென்பவன் அவரை அகல்வேக் என்கிற கிடத்தில் விட்டுவிளங்கும்படி தத்துவசாதனைப்பெற்றது—அவர் பஞ்சாயத்தார் கட்டவாப்படி கடைசியாய்ப் பாப்புவின தானுபத்திய ண்டைசென்றது—

கூடுமாயம் ஹூ. சித்திமா மாசத்தளவில், அதுஸ்தீனுவென்னுள் சமய நாமத்தைப் பொருந்திய சமயிகள் “கேடல்வேக்” என்கிற நகரியில் வைக்கப்பட்டு சங்கத்திற்கு வரும்படி லூதருக்குக் கட்டவா வந்ததால், அவர் சித்திமா மாசம் கிரிபத்தொடர் வத்தியிற் கேடல்வேக்கீர் சேர்ந்து, அதுஸ்தீனு முன்வர் வாசத்திற்குக்கீர், சருமானியதேசத்திற்குமேற்புறமாயும் வடபுறமாயும் இருக்கின்ற பட்டினங்களில் அத்தீதார் தத்துவ பாக்காமத்தைச் செலுத்திச் சமஸ்த கவனஞானல் கற்றுக்கொடுக்கும் கல்லூரியிற் சேர்ந்த பிற்பாடு, சீல பிரபந்தங்களை யெழுதி அவைகளைத்தான் பிரஸ்தாபமாய் அங்குசென்றப்போகிறேனென்று பக்காங்கம் பண்ணினதால், அதஸ்தீனு துறவர்வாசத்தில் ஹூறையை அதற்கென்றேற்படுத்திச் சித்திமா மாசமிருப்பதற்குத் தேதி அங்குசென்றும்படி தீர்மானித்தார்கள். லூதருடைய பெயருக்கும் போட்டுத்ததால் வித்தியாவந்தர்களும், அத்தானிமண்டபத்தரும், இராசமாநகரியாரும், வித்தியார்த்திகளுள் சேசன சேசனயாய் வந்துகூடினார்கள்.

லூதர் செய்த பிரபந்தங்களைக் கண்டனம்பண்ண ணை ஊந்து வேதாந்த விற்பன்னர்களைப்பட்டு, குதர்க்க தர்க்கமபண்ணாமல், ஆசாரமுறையாயும், மகாதாடாண்மையாயும், நுண்ணறிவோடும் எடுத்துக்காட்டின அனர்த்தமான கண்டனகளுக்கெல்லாம் லூதர் கோவிலமல்லலோகத்திலேவிரித்திலுமில்லாதநிகார்த்த சாந்தம், பொறுமையென்பவைகளுடன் செப்பின் நியதியான பிரதிவாதிக்களெல்லாம் பொழிப்பாயும், திருந்தெய்வ வாசகமாகவும் இருந்ததைக்கண்டு கேட்டவர்களெல்லாரும் அதிசயப்பட்டார்கள்.

கூட்டம் முகிந்து, லூதர் உவ்ற்றம்பாக்க நகரிக்குப் போகத் தயாராயிருக்கையில், “பலாத்தீனு” என்னுந் நாமத்தையுடைய லூர் தலவன், வைகாசி மாதம் முதற்செய்தியைக்கொண்ட லூர்திருமுடித்தையெழுதி, உத்தியோக நேமாதிகாரிக்குக் கொடுத்தும்படி லூதர்கையிற் கொடுத்தார். அத்தினுடல்வாசகமென்னவென்றால், “உவ்ற்றம்பாக்க நகரியின் சமஸ்த கவல்களுக்கீர் கல்லூரிகளுக்கீர், வேதாந்திகளுக்கும் லூதருக்கு முண்டான வாதயுத்தத்தில் லூதர் காட்டின சாமர்த்தியத்தினுற் பெரியவரிமானம் நடந்தது”—என்பதே. தங்கணிகாக்கிவ்வளவு அபிமானத்தைச் செய்த லூதர் காலநடையாய் வந்த பிரகாரம் தீரம்பவுக் கால்நடையாய்ப் போக அதுஸ்தீனு சமயிகள் விடாமற் றங்கள்சேலவாய் உவ்ற்றம்பாக்கநகரிக்குப் போதும்படி ராதமுதலியலூர்திகளைக் கொடுத்தனுப்பிவைத்தார்கள்.

லூதர் கேடல்வேக் நகரியைத் துறந்து தன்னகரி புத்த பின்பு, பரிபூணபலனென்னும் பாபவிமோசன கிரியத்தின் பேரில்தாம் முன்னே தேரீயு பிப்பந்தங்களினுட்பொருளைச் சனங்கள் தேரீயுற விளங்கிக்கொள்ளவில்லையென்பதைக் கண்டு அவைகளுக்கு விரித்துரை கட்டுமபடி முயன்று, ஒரு காத்தினுற்றன் விரித்துரைகளைத் தன்னூர்வர்களுக்கு நீட்டி, மறுகாத்திலுல் அவைகளை அதுபுத்தம் தத்துவ மகத்துவம்பொருந்திய பாப்புவின பாதபுத்தின் மேல் வைத்தார். இவ்விரித்துரைகளையெல்லாம் அவர் மகாமன் ச்சந்தத்துடனேழுதினார். சத்திய கிரிஸ்துவனெல்வொருவனும பரிபூண பலவையின்றிப் பாபிவாணத்தையுடையவனென்றும்—தீர்வித கிரித்தியங்களை லட்சணமாகப் பொருந்திய கட்டுவாப்போதையுள்ளித்த யாபமன்னிப்பை வெளியாங்கப்படுத்துகிறதற்குத்தகமா

it really is, a rope and not a snake and so no disappointment can be the consequence of a man's acting upon that belief. In like manner, though it were a mere delusion that must wholly disappoint to look upon any individual portion of this perishable world as the Cause of the world when it is not, and to worship it as such; yet when a man regards the actual Creator of the world as the Creator, he of course realizes the object for which he adores him; (he is not deceived in his hopes because not false in his persuasions.)—Ed.

A few Chapters from the Life of Luther.
CHAPTER XIV.

Luther's discussion before the chapter of the Augustines at Heidelberg—He writes explanations of his theses on the Indulgences—Influence of Luther's publications—He is summoned to attend an Ecclesiastical court at Rome—Alarm of his friends, who petition to have his cause heard in Germany—Cajetan appointed commissioner to examine Luther at Augsburg—Luther proceeds to meet the Pope's Legate.

In the Spring of 1518, the order of the Augustines held its chapter general at Heidelberg. Luther was summoned thither.

On the 21st of April, he reached Heidelberg, and alighted at the convent of the Augustines. Having arrived at a University which exercised an extensive influence over the west and south of Germany, he began to write some theses, which he proposed to maintain in a public disputation. A room was therefore engaged in the convent of the Augustines, and the 26th of April was fixed for the discussion.

The reputation of Luther attracted professors, courtiers, burghers, and students in crowds.

Five doctors of divinity attacked his theses, but entered on the discussion with courtesy; yet with great earnestness and discernment. Luther, on his part, manifested unusual mildness in his mode of reply, unrivalled patience in listening to the objections of his opponents, and quickness in solving the difficulties opposed to him. His answers,—short, but full of the Word of God,—astounded his hearers.

The chapter being ended, Luther returned to Wittemberg. The Count Palatine gave him a letter for the Elector, dated the first of May, in which he said that “the skill which Luther had shewn in the disputation did great honor to the University of Wittemberg.” He was not allowed to return to Rome. The Augustines, proud of the Doctor who had done such honour to their order, furnished him with conveyances to proceed to Wittemberg at their expense.

After his return from Heidelberg, Luther, finding his first theses on the Indulgences had been imperfectly understood, resolved to set forth their meaning more plainly.

These explanations of his theses, which he called *solutions*, were written with great moderation. He repeated in them once more, that every Christian who truly repented had remission of sins without any indulgence; that the Pope had no more power than the lowest priests to do any thing beyond simply declaring the forgiveness that God had already granted; that the treasury of the merits of saints, administered by the Pope was a fiction; and that the Holy Scripture was the sole rule of faith.

“It is impossible,” said he, “for a man to be a Christian without having Christ; and if he has Christ, he has, at the same time, all that is in Christ. What gives peace to the conscience is, that by faith our sins are no more ours, but Christ's, upon whom God hath laid them all; and that, on the other hand, all Christ's righteousness is ours to whom God hath given it. Christ lays his hand upon us, and we are healed. He casts his mantle upon us, and we are clothed; for he is the glorious Saviour, blessed for ever.”

With such views of the riches of salvation by Christ, there could no longer be any need of indulgences.

The popular attachment to the superstitions of Romanism was daily lessening; and the reputation of Luther was every day extended. He was hailed with affection and respect, as the intrepid defender of truth and freedom. His publications were like a beacon-fire on the mountain top, announcing to a whole people the moment for bursting their bonds. Christendom was divided into two opposing parties; the one contending for the spirit of religion against the form; and the other for the form against the spirit.

Leo X. appointed an ecclesiastical court in Rome, for the purpose of judging Luther, in which the Reformer's great enemy, Sylvester Prierias, was at once accuser and judge. The preliminaries were soon arranged, and the court summoned Luther to appear in person within sixty days.

This summons threw all Wittemberg into consternation; for whatever course Luther might take, he could not escape danger. If he went to Rome, he would become the victim of his enemies. If he refused to appear, he would, as was usual, be condemned for contumacy, and would not escape. His friends were alarmed.

The members of the University of Wittemberg addressed an intercessory letter to the Pope himself, and addressed another the same day, to Charles von Miltitz, Chamberlain to the Pope. In these letters they gave decided testimony in favour of Luther: “The Reverend Father, Martin Luther, the Augustine,” said they, “is the noblest and most distinguished member of our University. For several years, we have been witnesses of his talents, his learning, his intimate acquaintance with arts and literature, his irreproachable morals, and his truly Christian deportment.”

On the 8th of August, Luther wrote to Spalatin to ask him to use his influence with the Elector, to have his cause heard in Germany.

Whilst the result of this application was anxiously awaited, Thomas de Vio, who was surnamed Cajetan, from the town of Gaeta in the kingdom of Naples where he was born, mortified at his failure in a mission he had received to excite a general war against the Turks, thought that if he were to extirpate

கக், கீழ்த்தாமான குருமாரை மிஞ்சின தத்துவம் பப்புவுக்கில்லையென்றும், பாப்புலாலுள்ளப்பட்டதெனச் சொல்லிய சத்தவாளின் புண்ணியப் போக்கிஷமென்பது தந்தீராமென்றும், பரிசுத்த வேதாகமமாதீராமே விசுவாசத்திற்கு ஏக சாசுவதமான பிராமணமென்றுத் தீரம்பவுக் கொன்றார்.

மேலும் அவருடைய தத்துவமாவது,—“ஒருவன் கிரிஸ்துவையில்லாமற் கிரிஸ்துவையிருக்கிறேன்பது ஆவியில்லாதவன் சிவீக்கிறேன்பதுபோலாமே, அது முடியாத காரியம். அவன் கிரிஸ்துவையுடைய வையிருக்கிறேன்பதுபோதே கிரிஸ்துவினுள்ள சகலத்தையுக் கொண்டிருக்கிறேன்பதுபோலாமே. நாம் கிரிஸ்துவை விசுவாசித்தபோதே நமது பாபம் அவருடையதேயல்லாமல் நமமுடையதல்ல. கடவுள் அவர்பேரில்வைகவாச்சுமத்தினார். மேலும் கிரிஸ்துவையுடைய நீதியைத்துமெங்களுடையது. கடவுளதைமேயக்களித்தார். கிரிஸ்துநாதர் தமது காங்களை எங்கள் மேல் வைக்கிறபோதே நாம்நங்கள் சொஸ்தமடைகிறோம், அவர் தமதுஅங்க வத்தீரத்தை எங்கள் மேலே போடுகிறபோதே அது நமது நிருவாணத்தையாற்றுகிறது. ஏனென்றால் அவரோ மக்கமையுள்ள இடம்சகர். அவர் சந்தமம் ஆசீர்வதிக்கப்படுவாராக”—என்பதே. பின்வன, கிரிஸ்துவை இடம்சண்ணியப் போக்கிஷங்கள் ஏளாளமாயிருக்கப் பரிபூண பலனென்னும் பாபவிமோசனச்சீட்டு வாங்குவதற்கவசாமயாதோ!

றேமசமயிகளுடைய எடுபாடான விண்ணப்பத்திற் கொண்டிருந்த பற்று நானுக்கு நான் விட, லூதர் கண்டனயோ நானுக்கு நானுக்கு பாம்பிற்று. அவரோ சத்தியம், சுயாதீனமென்பவைகளின் அஞ்சாப் பாதகாவலனென்றெல்லாரும் அவரைக் கணமபண்ணீசெத்தும்மத்தித்துத் துதித்தார்கள். அவருடையபிப்பந்தங்களோ மோசனத்தைக்காட்டுவது குறிப்பாகமவைச்சி காத்தில் வைக்கப்பட்ட வினக்குக்குச் சருமானாயிருந்தன. கிரிஸ்து மார்க்கச் சாதனான சபையார் இருக்கசியாகப் பிரிந்து, அவர்களிலொருக்கசியார் சமயாசாராபட்சாராகவும், மறுகட்சியார் கிரியாசாராபட்சாராகவும் தருக்கமபண்ணினார்கள்.

பத்தாம் வீயானென்னும் பெயரினையுடைய பாப்புலானவர் சமயானுசீர்த் தேற்றியாகிய லூதருடைய பிரபந்தங்களின் றண்மையை வரையறுக்கும்படி றேமைநகரின் கண்ணேரு தேசீகர் பஞ்சாயத்தை நியமித்து அவருடைய (லூதருடைய) பிராண சத்துருவாகிய சீலுவேத்திர பிறையூறியஸ் என்பவனை வழக்காறியாகவும் வழக்கத்தை தீர்க்குமதிப்பியாகவுமேற்படுத்திப் பஞ்சாயத்திற்கு வேண்டிய முன்பிப்புகளைவந்தையும் பண்ணிக்கொண்டு, அறுபதுநூலாயிற்றுள்ள க லூதரிப்பஞ்சாயத்திற்கு முன் வந்து தோற்றும்படி கட்டவையனுப்பினார்.

இக்கட்டவாப்பத்திம் உவ்ற்றம்பாக்க நகரியிற் போனவுடனே எல்லாரும் இதென்ன மாயமென்றெங்கீச் சேசுத்தார்கள். ஏனென்றால், லூதர் யாது பிரயேத்தனத்தைச்செய்தாலும் அது நேரிடும்அபாயத்தைத்தடுக்கக் கூடாமலிருந்தது. அவர் றேமை நகரிக்கோடிப்போயிருந்தாலும் சத்துருக்களுக்கீரையாக வேண்டிவரும். கட்டவாக்குப் போகாதிருந்தாலும் தற்றம் வரும். அதற்குத் தப்பிக்கொள்ளக் கூடாது—என்றீர்வ்விதமாயவ்ச்சீனேக்கதொல்லோருந்தத்தளித்தார்கள்.

லூதர், தனக்குள்ள வியாச்சியங்கவளச் சருமானியில் விளங்கித் தீர்மானிக்க உத்தியோக நேமாதிகாரி வளமபண்ணும்படியாய் அவருக்கெழுதச் சொல்லித் தன் சீனேக்கதாய்கிய இப்பலாத்தீனு என்பவருக்கு ஆவண் மசம் எட்டார் தேதி லூர் காத்தமெழுதியனுப்பினார்.

மேலும், உவ்ற்றம்பாக்க நகரியின் சமஸ்த கவல்களுக்கீர் கல்லூரியிலுள்ள பிராபுக்கள் பாப்புவுக்கொரு விண்ணப்பத்தித்ததை லூதர் பட்சமாமெழுதியனுப்பிவைத்ததும்ல்லாமல், அவருடைய அஸ்தானு மண்டபத்துத்தியோகஸ்தாகிய, “சால்ஸ்வோன் மிஸ்ஸீஸ்” என்பவருக்கும் வேறொரு விண்ணப்ப பத்தித்தையெழுதினார்கள். அத்துடல் வாசகமாவது, “அதுஸ்தீனு சமயாசாரியும் ஆசாரத்திற்கு நமத்தமமான சீரோஷ்டாகிய மடுத்தீனு லூதர்என்பவர் எங்கள் அவனவரிலும் மகாமென்மெபொருந்தியவாராயும், மகாசீரோஷ்டம் பெற்ற வித்தியாபாக்காரியும் நேர்மை நேற்றுவறச் சன்மார்க்க சீரோமணியாயும், மேய்க் கிரிஸ்துவனுக்குரியவிலட்சணங்களைப்பொருந்தியவாராயுமிருக்கிறோன்பதை நாம் ஆண்டாண்டு தோறும்வளிட்டிற்றித்திருக்கிறோம்” என்பதே.

இவ்விதமாயெழுதியனுப்பின விண்ணப்பத்தித்திற்கு உத்தமம் வருமென்றல்லுடன் காத்திருக்கையில், நேபில்ஸ் என்னும் நகரியிற் பிறந்த “சயித்தானு” என்னும் மறு நாமத்தையுடைய “தோமாஸ்வீயோ” என்னுமொரு துறோக் துருக்கருக்கு வீரோதமாயுத்தத்தை முட்டி விடுகிறதற்குத் தத்துவசாதனம் பெற்றுச்சீகோ

ண்டு போய்த் தன்னப்பிராயம் மற்றுப்பேறாததைக்கண்டு வெட்கத்து மனமடிவுகொண்டு, நான் நினைத்துப் போன காரியம் சித்தியாகவில்லையே, ஆகிலும் நான் சமயபேதத்தை நீர்ப்போலமண்ணி ரேமைக்குப் போனதுண்டானால் அங்கே எனக்கப்பிராயம் கிடைத்தமேயென்றேண்ணை—சமயபேதிகளாக கண்டித்துத் தண்டிக்குந் தத்துவந் தனக்கருள வேண்டுமென்று பாப்புவாக்கொரு விண்ணப்பத்தித்தை எழுதியனுப்ப அவரும் அவன் கேள்விக்கடங்கொடுத்து அது கருமத்தைச் சருமானியிலே தானே இருந்து விளங்குமபடியவனுக்குப் புத்திமதியாகவெழுதியனுப்பின சமசொமாவது—“கிறிஸ்துவக்குறளங்கள் அரிமைப் புத்திரானாகிய மாக்சீமில்லியனென்பவனாயும் மற்றுச் சர்மான் அசர்சுவனாயும் சகல குடிபலிக்கனாயும்—அவர்கள் வைதீக ஸ்தாபன்களாயிருந்தாலே னை—லேளகீக ஸ்தாபன்களாயிருந்தாலே னை—சகலவையும் வினவி அவர்கள் தத்துவத்தையும் உதவியையும் அண்டிக்கொள். லாதரை நீ பிடித்துப் பத்திரானாகிய அவர்கள் சருமானியா தேயத்திற் சகல பிடிங்களினும் விட்டுக் கொண்டுபோடவும், அவனதுசாரிகளா நீக்கிச் சபித்துச் சபைக்குப் புறம்பாக மற்றுகத் தள்ளி அவர்களோடொருவருஞ் சகலா சம்பண்ணுதிருக்கச் செய்யவும் உனக்குத்தாமளிக்கிறேம்” என்பதை.

அன்றைத்தினம் (அதாவது, தூருமாயம். ஆண்டு வைகாசிமாதம் இருபத்துமூன்றாம் தேதி பாப்புவானவர் உத்தியோக நேமாதிகாரிக்கெழுதி அனுப்பிவைத்தகாகத்தத்தில் அவரைப் புகழ்ந்தும் லாதரை இகழ்ந்துமே முத்தியிருந்தது.

லாதர் ஆகஸ்டுமாதம் நகரியில் வைக்கப்படும பஞ்சாயத்திற்கு வருமபடியான கட்டளையின் நான் வந்தபோது, அவருடைய சீனேக்கொல்லாரும் அங்கே அவரைப் போகாதையுமென்று மன்றடினார்கள். அவருக்கு வழிப் பயனத்திலேயும் அபாயம் நீகழமென்றும், அல்லது சீவநாசமோசம் வருமென்றும் அஞ்சினார்கள். பற்பலவிடங்களிலிருந்து பற்பலவிதனசமாசாரங்கள் வந்தன. வெகு வெகு யோக்கிய பாக்கியர்கள் லாதரைப் பிடித்தழக்கிக் கொண்டுபோடவேண்டுமென்று சபத்தஞ் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறபடியால் அங்கேபோக வேண்டாமென்று “மானஸ்பேல்ட்” என்னுமூர்த்தவையொருவர் அல்பேடுத்து என்பவர் லாதருக்குச் சீட்டுமூதினர். ஆனாலும் இந்நித்யபாசை சபதங்களெல்லாம் லாதருடைய நிண்ணயத்தைத் தத்தளிக்கப்பண்ணவில்லை. ஏனென்றால் தான் தோண்டுசெய்யவும் அன்புபுலவக்கவும் வேண்டிய ஏசுமான் “என்னை மனதர் முன்பாக அறிக்கைபண்ணுகிறவனை நானும் என் பாமபிதா முன்பாக அறிக்கைபண்ணுவேன்” என்று திருவாழைமற்றிய திருவாசகம் அவருடைய இதயத்தில் இடைமீடாமலதீர்ந்தது. உத்தியோக நேமாதிகாரியும், பஞ்சாயத்திற்கு சலபல பெரிய மனதருக்குக் கொடுக்கும்படி லாதருக்கு நீட்கருட பத்திரிகைகளையும் வழிச்செலவுக்குக்கொஞ்சப் பணத்தையுங் கொடுத்தனுப்பிவைத்தார். லாதரை தன் பிராண சத்துருக்கள் தனக்குச் செய்கிறதைச் செய்யட்டுமென்றஞ்சாரம் போனார். அவ்வேளையில் உத்தியோக நேமாதிகாரி விமாவிலே விசாச்சிய விசாரணைபண்ணிக்கொண்டிருந்தார். லாதர் அவ்விடத்திற்குச் சென்ற மற்ற நான் “மயிக்கேல்” என்ற சத்தவாளன் பெருநாளாயிருந்ததால், கோட்டையிற் பிரச்சுக்கக் கோவிலிற் பிரச்சுக்கம்பண்ணும்படி லாதரை அழைத்தார்கள்.

இவ்விதமான பஞ்சாயத்திற்குமுன்னமையேக்கப்பட்டவர்கள் கொலையுண்ணப்பட்டார்கள் என்பதை லாதரறிந்தும் அஞ்சா நஞ்சத்துடன் போனதைக் கண்டித்துக் கேட்டவர்களெல்லாரும் மகா அதிசயப்பட்டார்கள். அவர் கால் நலையாய் நடந்து, “நியூற்றெம் வேக்” நகரியிற் சேர்ந்து பஞ்சாயத்தார்க்கு முன் வந்து நிற்க வேண்டிய தறுவாய் கிட்டினதினால், ஏற்றவிதமான கோலமாய்ப் போய்த் தோற்று வேண்டுமென்றேண்ணித் தானணந்தி வந்து வல்தீராம பழசாயும் பயனத்திற்கேற்றதல்லாததாயுமிருந்ததினாலே நியூற்றெம்வேக் நகரியின் பிரச்சுக்கியும், தன் பிராண சீனேக்கினுமாகிய “வேன்சொல்லோஸ் இலிங்கு” என்பவரிடத்திலிருந்து குப்பையொன்றை இவ்வாய் வாங்கி அணிந்துகொண்டுபோனார்.

லாதருக்கு நேரிடும் அபாயத்தை அவர் மாத்திரஞ்சுக்கக் விடுவது இலிங்கு என்பவருக்கும், அதுலித்தினுமின்றியாகிய லியோனாட் என்பவருக்கும் மனதீர் போதாதிருந்ததால் அவர்களும் அவரோடே கூடவந்து, ஆகஸ்டுமாதம் நகரிக்குப் பதிவென்று மயில் தூரத்திலிருக்கக்கொள்ள, லாதரை நேரிடும் பயனத்தாவினப்படைந்து

heresy, he should return to Rome with honour. He therefore petitioned the Pope to put this affair into his hands. Leo did so, and commissioned him to investigate the affair in Germany.

“Invoke,” said the Pope, “the power and assistance of our very dear son in Christ, Maximilian, and the other princes in Germany, and of all the communities, universities, and potentates, whether ecclesiastical or secular. When you have secured his person, cause him to be detained in safe custody, that he may be brought before us.”

“If he should return to a sense of his duty, and ask pardon for so great an offence, freely and of his own accord, we give you power to receive him into the unity of holy mother Church.”

“If he should persist in his stubbornness, and you fail to get possession of his person, we give you power to proscribe him in all places of Germany; to put away, curse, and excommunicate all those who are attached to him, and to enjoin all Christians to shun their society.”

The same day (the 23d of August 1518,) the Pope wrote to the Elector Frederic a letter full of flattery towards himself and abuse of Luther.

When the order for Luther's appearance at Augsburg, before the cardinal legate, arrived, his friends besought him not to set out. They feared that a snare might be laid for him on his journey, or a design formed against his life.

From different quarters he received alarming information. Count Albert of Mansfeldt sent him a message to abstain from setting out, because some great nobles had bound themselves by an oath, to seize and strangle, or drown him. But nothing could shake his resolution. The word of the Master whom he was resolved to serve and love, continually resounded in his heart: “Whoever shall confess me before men, him will I confess before my Father which is in heaven.”

Frederic sent him letters of recommendation to several of the most distinguished counselors of Augsburg; and at the same time, forwarded some money for his journey; and the Reformer set forth on foot to place himself in the power of his adversaries.

The Elector was then holding his Court at Weimar. The day after Luther's arrival was the festival of St. Michael. Luther was invited to preach in the Castle Chapel. It was a mark of favour that his Prince took pleasure in conferring upon him.

The courage of Luther, who was repairing quietly on foot to attend a summons, which, for so many before him had been a summons to die, astonished those who beheld him. He continued his journey on foot, and arrived at Nuremberg. Being about to present himself before a Prince of the Church, he wished to make a suitable appearance. The dress he wore was old, and much the worse for his journey. He therefore borrowed a monk's frock of his faithful friend Weacelaus Link, the preacher at Nuremberg.

Link, and Leonard an Augustine monk, could not bear to let Luther encounter alone the dangers that threatened him. They therefore accompanied him. When they were about five leagues from Augsburg, Luther, who was no doubt suffering from the fatigue of his journey and the agitation of his mind, was seized with violent pains in the stomach. He thought he should die. His two friends, much alarmed, engaged a waggon. They arrived at Augsburg in the evening of Friday, the 7th of October, and alighted at the convent of the Augustines. Luther was much exhausted; but he rapidly recovered.

HEAVEN.

My young friends, you have heard and read of heaven, where God lives, and where angels, and the spirits of holy men and holy children dwell. I am going to tell you something about heaven and its inhabitants.

In this world, children soon grow up to be young men and women, and these, again, soon become old. But in heaven, they will still be young and vigorous when millions of years have rolled away. Oh, what a glorious thing it must be to live in heaven!

You have seen old persons who were very feeble and could not walk far, and could scarcely see to read, because their eyes were dim. But the inhabitants of heaven are always strong and active, and possess all their powers in perfection, without any possibility of decay.

People are often very tired in this world. The poor man, who has been working all day, is glad to go home to rest; for he is very weary. And you, even when walking about, taking your pleasure, soon become tired and wish you were at home. Even pleasure tires us, we are such feeble creatures. The strongest men are soon weary, and are compelled to lie down, and rest, or they would die. But, in heaven, they are never tired; they serve God day and night; they are not weak and weary, as we are, nor need to sleep, as we do; their strength never fails them. Oh, to live in heaven!

How often we are in pain in this world! How often we hear that our friends are ill, and the young are sick! What large buildings called hospitals, are erected on purpose for sick persons! How many shops there are for the sale of medicines, and how many men who are entirely employed in trying to cure the sick! But, in heaven, there is no pain and no sickness “the inhabitant shall not say, I am sick,” Isa. xxxiii. 24; there shall be no need either of medicine, or the physician; but all will be in health and vigour, and pain and sickness shall be known no more for ever. Oh should you not like to live in heaven?

You have often felt sorry, when you have been paying a visit to kind friends, that night should so soon compel you to leave them. And when you have been in the fields, too, admiring the beauties around you, you have sighed to see the sun sink in the west, and the shadows of evening gather round

சேர்வற்று, மனக்கலக்கத்தார் சோகித்ததால் வயிற்றில் அவருக்கொரு போய் வருத்தமுண்டாகி மரிக்கவே துவாயிருந்தார். அவரைக் கூடிவந்த சீனேக்கிராண்டு பெரும் மிகவுங் கலங்கி அவரைத் தூக்கி இரத்தத்திலே ற்பிக்கொண்டு போய், அற்பசி மாதம் ஏழாம் தேதி வேளரீக்கி கீழமை இரத்திற் ஆகஸ்டுமாதம் நகரியிற் சேர்த்துப் பின்பு அவர்கள் அதுலித்தினு முன்பு வாசத்திற்குக்கொள்ள. லாதர் மகா வருத்தப்பட்டுச் சீக்கிரஞ்சுகமடைந்தார்.

மேடீசம்.
(Heaven.)

எனது இவைய சீனேக்கிராளே, படைத்துக் காத்தழிக்கும் கடவுளும், சமனசுக்ககரும், பரிசுத்த மனத்தும் அவர்கள் பின்சொகரும், அனவாத காலத்திற்குந்நது அவசம்பண்ணும்ஸ்தலமாகிய மேட்சபதவியைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டதும்ன்றி வாசித்து மீருக்கீற்றீர்கள். ஆனால் நானும் மேட்சபத்தைப் பற்றியும் அதில் வாசம்பண்ணும் குடிபலிக்கவாப் பற்றியுஞ் சிற்து காரியங்களை எடுத்துங்களுக்கு விவரத்துச் சொல்லப்போகிறேன்—கவனமாகக்கேட்பீர்களாக.

இவ்வலகத்தீர் பிறந்த தழிந்தைகள் வாலிபாகவும் வாலியைகளாகவும் வளர்ந்து மறுபடியும் விருத்தாய் யாக்கீற்றீர்கள். ஆனால், மேட்சபத்திலேயோ வேன்றல், ஆயிரக்கணக்கான வருடத்தி் வருடங்கள் வந்துபோயினும் அவர்கள் யெளவனப் பருவமுள்ளவர்களாகவும் துன்பமணுகாத வச்சியாக்கையுள்ளவர்களாகவும் இருப்பார்கள். ஆ! மேட்சப வாசாயிருப்பது பின்னை எவ்வளவு மேன்மை!

தூர நடக்கப் பலவீனமாய்ப் பூஞ்சற்கணணமித்தமாய் வாசிக்கத் தெரியாதிருந்த விருத்தாய்ப்பிரை நீங்கள் கண்டிருக்கீற்றீர்கள். ஆனால், மேட்சபவாசிகளோ அனுத்தினமும் பலமுள்ளவர்களாகவும் முயற்சியுள்ளவர்களாயுமிருக்கிறதும்ன்றி, ஒருக்காலும் அழியாமல் என்றென்றைக்கும் சாசனமாயிருக்கின்ற பூரணதேக்களாயிருக்கீற்றீர்கள்.

இவ்வலகத்திலோ சனங்கள் ஆயாசப்பட்டலுத்துப்போகீற்றீர்கள். முழுநாளும் வேலை செய்த தரித்திரானே விட்டுக்குப் போய் ஆசோதையாயிருக்கப் பிரியப்படுகீற்றீர். ஏனென்றால் அவன் மெத்த இவையத்துப்போகீற்றீர். நீங்கள் சந்தோஷானதுபோகத்தை நோக்கி உலாத்தும்பொழுதுதானும் சீக்காமீனாப்படைந்து விட்டிலிருந்தாலோவேன்றெண்ணுகீற்றீர்கள். சந்தோஷத்தாலுமேமக்கிவாப்புகீற்றீர். ஏனென்றால் நாம் பலவீனர். உடத்த சரிக்கட்டுப்பாடுள்ளவர்களானும் இவையப்படைந்து இவையப்பாறவேண்டியிருக்குது. அல்லாதிருந்தால் அவர்கள் மரித்துப்போகவேண்டியவரும். ஆனாலும், மேட்சபத்திலேயோ இவையப்பில்லை. அவர்களியாவு பகல் மற்றும் ஆண்டவனுக்குத் தோண்டுசெய்கீற்றீர்கள். அவர்கள் எங்களைப்போலப் பலவீனப்படுகீற்றீர்மில்லை—தழர்ச்சி கோள் ளுகீற்றீர்மில்லை—எங்களைப் போல நீத்திரா செய்கீற்றீர்மில்லை அவர்களைத் துன்பமணுகீற்றீர்மில்லை. பின்னை மேட்சப வாசிகளாயிருப்பது எவ்வளவு மேன்மை!

இந்த உலகத்திலே எவ்வளவுதாம எங்களுக்கு வருத்தமவந்திருக்குது! எங்கள் சீனேக்கிர சுகவீனமாயிருக்கீற்றீர்களென்றும் இவையத்தைகளாண்டுக்குற்றனதுன்பமாயிருக்கீற்றீர்களென்றும் நாம் எவ்வளவுதாம கேள்விப்பட்டதுண்டு! பின்யாள்களைவிட்டுப் பரிசுரித்தமப்போட்டு ஆசுபத்திரியென்னும் ஆதாராவல எவ்வளவு கட்டப்பட்டிருக்கின்றன! நோய்க்கான ஓளவுத கியத்திற்கென்றெவ்வளவு கடைகளுண்டு! நோயாளிகளைச் சுகப்படுத்தப் பிராயசப்பட்டமாதீராம் எவ்வளவு போய் நிசமிக்கப்பட்டிருக்கீற்றீர்கள்! மேட்சபத்திலேயோ நோயும் பின்யுமில்லை. அப்படியே “வியாதிப்பட்டிருக்கீற்றீரென்றது தடியா வவனெருவனுஞ் சொல்லுகீற்றீர்மில்லை” என்று ஏசாயா, நான். அத்த. உச. வசனத்தீர் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மேட்சபத்திலே ஓளவுதமாததல் ஆயுள்வேதியாததல் ஆனது சாவையாததல் தேவையில்லை. அணவரும் நோயணுகாச் சுகானுபோகீர்களாயிருப்பார்கள். நோயும் நோயும் ஒருக்காலும் அங்கே வருகீற்றீர்மில்லை. பின்னை, மேட்சபவாசாயிருக்கவங்களுக்குப் பிரியமில்லையோ!

உங்களுக்குப் பட்சமாயிருந்த சீனேக்கிரகள் துன்பப்படுவதை நீங்கள் போய்க்காண்கும்பொழுது அந்தக் கண்ணுறவியைப் பார்க்கச் சகியாமல் இவர்களை விட்டுப்போனாலோவேன்று நீங்கள் நினைத்ததுண்டு. உங்களைச் சூழ்நிதிருக்கும் சீங்காரங்களைப்பார்க்குதுக் கொண்டு வயல் வெளியிலே நிற்கும்பொழுது சூரியன் அஸ்தமிக்கிறதையும், சாயநகாநிழல் உங்களைச் சூழ்ந்து சகல அலங்காரமான பூப்பங்கனம் மாங்கனம் உங்களை கண்களுக்குத் தெரியாமலிருட்டடைவதை நீங்கள் கண்டு நேட்டுயிர்ப்பொறிந்ததுண்டு. மே

ட்சத்திலே இவ்வென்றில்லை. ஆண்டவனே பி
பைக்த நாயனானதால் அவ்விடத்திலேப்போதும் பி
பைக்துந்நுந்நும. அந்தகாமங்கே கண்ணிலுங்கா
ணது. அது மத்தியமையுள் குரிய வேளர்ச்சமாயுமே
ன்றென்றைக்கபி மகிமைநின்றைந்தாயிருக்கும்—பி
ன்னவன மோட்சபிரசையாயிருக்க விரும்பாதவனார்?

இவ்வலகத்திலேவ்வளவு தோந்தகைகள் நேரிட்
டமேமை வருந்துது! சிலர் துன்பத்தினிமீத்தம், சி
லர் சீனேக்தருடையகிக்கட்டிடெஞ்சலினிமீத்தம்,
சிலர் வறியவர்களாயிருக்கிறதினிமீத்தம், சிலர் தங்க
ள் பிாணநேசர்தங்கவாவிட்டுப் பிரிந்துபோகிறதினி
மீத்தம், சிலர் தங்கள் நேசர் மாணமடைகிறதினிமீ
த்தம் இவ்விதமாய்ச் சகலர்க்கும் அவர்க்கவர்க்குத்தக்
கதாய்ச் சிலபல நேருக்கடைகளுண்டு இப்படியே
சிறுபிள்ளைகளுக்குத்தானு மிக்கட்டிடெஞ்சல் பல
முறையும் வருகின்றது. முற்றுத்த தோந்தாவுக்குத் த
ப்பிக்கொள்ள யாதொரு வழியுமில்லை. அது எந்த இ
டமேன்று பார்க்கிறதில்லை. சகலர் மனதிலும் உ
ட்பட்டாளுகை செய்யும். மோட்சத்திலேயோ இ
ப்படிப்பட்ட இடைஞ்சலில்லை. அங்கே சீனேகி
தர்கள் ஒருவனாயொருவர் விட்டுப் பிரிக்கிறதில்லை. இ
வமபாட்டினிமீத்தத் சலிக்கிறதில்லை—நோவாலு
முலுதலில்லை—மரித்தோர்க்காய்ப் புலம்புகிறதில்
லை. ஏனென்றால், அறிவிப்பு, உக. அதி. ச. வச
னத்திற் கூறியபடி, தேவன் அவர்களுடையகண்ணி
ர் யாவையுள் துடைப்பார்; அவர் மாணமில்லை—
துக்கமில்லை—அல்லுதலில்லை—வருத்த மில்லை.
மோட்சத்திலிருக்கப் பிரியப்படாதவர்களுக்கையோ!

இவ்வலகத்தில் மாணமானது நமமை அநுதினமு
ம நீண்ப்பூட்டுது. நாட்களும் நாள்சூடிய வருட
ங்களுந் கழிக்கின்றன—புட்பங்கள் பாடுகின்றன—
மாங்கள் படுகின்றன—மருகங்கள்சாக்கின்றன—மா
ந்தனோ தேகவியோகமாக்கிறார்கள்—சவமணியடிக்கிற
சத்தங்கேட்குது!—கதவின்கண்ணைசத்தமேன்றதி
ல்லை! இழவுகார் துக்காங்ககவாத தரித்துக்கொ
ண்டு தேருக்கிற்றிப்போகிறார்கள். நாம் காண்கின்ற ஁
வ்வொன்றுமாணவற்பாதத்தை எமக்கறிவித்துது! எ
மது சீனேக்தரும அசலகத்தாரும் ஒவ்வொருவாக
மாணமடைகிறார்கள். முதியோர் மாந்தாமோ? இளந்
தைகளுங்காத்திராதவண்ணம், எம் கையை விட்டு
ப் பிரிக்கப்பட்டுப்போகிறார்கள். நீங்கள் இதை வா
சிக்கிறதருணத்திற்றனுமனேகர் மாணமடைகிறார்
கள். நீங்கள் எவ்வளவு இளந்தைகளாயிருந்தாலுஞ்
சரி சீக்காம மாணதூதலால் அழைக்கப்படுவீர்கள்.
மோட்சத்திலேயோ சாவில்லை—மாணமில்லை—ஆ
யுள்ளார் முடிவில்லை—மாணலோகத்தைவிட்டு நீத்
திய சீவலோகத்தின்மேற் சீந்தை வைப்பது எவ்வ
ளவின்மை! பூமண்டத்திலும் பாமண்டலத்திற் சீ
விக்க விரும்பாதவன்யாவன்!

இப்போழுது நான் மோட்சத்தின் தன்மையைப் ப
ற்றிச் சற்றே விபரித்துச் சொன்னேன். இன் அவ்
விடத்திற்போதும் பாதை எப்படியென்று காட்டி முடி
ப்பேன். கிறிஸ்துவே வழியுஞ் சத்தியமுஞ் சீவனூமா
யிருக்கிறார். உங்கள் தோஷங்களைவிட்டுங்களை இ
ராட்சிக்கவும், தமது அருமையானவழித்தால் உங்க
வாச் சத்திகரிக்கவும், தமமை விசுவாசிப்போர்க்குத்
த தமது நீவாணவழித்ததைக் கொடுத்துக்கொண்ட
மோட்சத்துக்குங்கவையேறெடுக்குமபடிக்குப் பேரிய
மீப்பனா நோக்கிப்பாந்துப் பரிசுத்தாவியானவருங்க
ள்தையங்கவாச் சத்திகரித்து மோட்சபதவிக்குங்க
வாப்பக்குவவான்களாகும்படி கடவுளாப் பிரார்த்தி
த்துக்கொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் எத்தனமாயிருந்தாலென்ன, எத்தனமற்றவ
ர்களாயிருந்தாலென்ன, மாணதூதலே சீக்காம உங்
கவா இவ்வலகத்தைவிட்டுப் பறித்துக்கொண்டுபோ
வான். அப்போ நீங்கள் மோட்சம நாகமேன்றிாண்
டத்தாவொரு இடத்திலே நீடுழிகாலமுநிக்கவேண்
டியது. சத்த இதயத்தையும்நல்ல ஆவியையும் உ
ங்களுக்களிக்கவும், மோட்சத்திலே பரிசுத்தசகாநு
போகத்தைச் சுகிக்கவும் உங்களை எத்தனப்படுத்
தக் கடவுளாப் பிரார்த்தித்துக்கொள்ளுங்கள்.

அநேகரோ இறந்தபின் தாங்கள் மோட்சவாசனாயி
ருப்போமேன்றெண்ணுகிற எண்ணம் அவர்களுக்கு
வாயது. ஏனென்றால், அவர்கள் மோட்சத்துக்குப்
போனாலும் அங்கே சந்தோஷமுள்ளவர்களாகவிரிக்
க இயன்றவர்களாகும்முதலும் அவர்களுக்கில்லை.
சேவிடன் காதிற் சங்கீத நாகத்தையோதியுங் குருட
ன் கண்ணிற் சங்காமான படங்களைக் காட்டியும்
பயனென்ன! அப்படியே போல்லாத மனத்தின் அல்
லது துட்டப்போடியன் மோட்சத்திற்போனாலும் அவ
னுக்குச் சந்தோஷமாயது. நீங்கள்மோட்சவாசனாயி
ப்போகவிரும்பினால், அதற்குங்கவா எத்தனமக்குமப
டிக்கும், நன்மையை அபேட்சித்துத் தீமையைப்பே
ட்சிக்கவும், தம அகந்தை, தற்போழிவு, தன்னிச்
சை முதலிய தீயக் குணங்களை உங்களைவிட்டகற்
றும் வழியை உங்களை போதிக்கவும் உடவுளாப் பி

you, and shut out from your eyes the sight of all the beautiful
flowers and trees. But there is no night in heaven; it is al
ways bright and shining, for God himself is the light of it.
Darkness is never known there; it is noon, and sun-shine, and
glory for ever. Who would not rather live in heaven?
How many troubles arise to vex us in this world! Some are
in trouble because of sickness; some, because they part with
their friends; some, because they mourn the loss of those that
they love. All, in every station and condition, have some pecu
liar trouble. Even children often meet with many things to
vex and annoy them. There is no way of entirely escaping
trouble; it will intrude into every place, and into every heart.
But there is no trouble in heaven. There is no parting with
friends there, no mourning over poverty, no tossing with pain,
no lamenting for the dead—there is no trouble in heaven. "God
shall wipe away all tears from their eyes; and there shall be no
more death, neither sorrow, nor crying, neither shall there be
any more pain," Rev. xxi. 4. Oh happy world, who would
not desire to live there?

In this world, we are continually reminded of death. Days
and years die, flowers die, trees die, animals die, and men and
children die. The bells toll, the mutes stand at the doors, and
the mourners with their black garments go about the streets, and
every thing reminds us how busy death is. One by one, our
friends and neighbours disappear from the busy scene of life,
and not only the old, but even the young are often suddenly
snatched away. While you are reading this, many are dying.
You, yourself, young as you may be, will soon be summoned.
But, in heaven, they never die, death is unknown there, all live
for ever. How refreshing it is to turn our thoughts from a
world of death to a world of eternal life! Who would not rather
live in heaven than live on earth?

And now, having told you a little about heaven, let me con
clude by telling you the way to it. Christ is "the way, the
truth, and the life." Look to the great Redeemer to save you
from your sins, to wash you in his precious blood, and at last,
take you to that heaven which he has purchased, by his aton
ing blood, for all who trust in him. Pray that the Holy Spirit
may purify your heart, and prepare you for heaven.

Death will soon snatch you away from this world, whether
you are ready or not; and either in heaven or hell, you must
live for ever. Pray that God may give you a clean heart and
a right spirit, and thus prepare you to enjoy the holy happi
ness of heaven.

There are many who hope to live in heaven hereafter who
will be disappointed, because they do not possess such a state
of heart as would enable them to be happy there if they could
be admitted. A deaf man can have no pleasure in music, and
a blind man can obtain no delight from pictures. They could
not be gratified, because they have not the faculty to derive
pleasure from such things. So a bad man, or a wicked youth,
could find no pleasure in heaven. If you would live in heaven,
then, pray that God would prepare you for it, and teach you,
by his Holy Spirit, to love what is good, to hate what is evil,
to struggle against your own pride, and selfishness, and self
will, and vanity. If you thus live, having a renewed heart,
with love to God and faith in Christ, you will be prepared to
live in heaven. Let your constant effort be to fear God at all
times everywhere, to serve him here as the saints do above. They
that love Christ, and are like him, shall be with him where he
is, and partake of his glory. Believe in him, love him, follow
him; and heaven, with all its glories and delights, will be yours
for ever.—Child's Companion.

THE MANDARIN AND THE ENGLISH LADY.

The degraded position of females in China is well
known. Nothing astonishes the Chinamen who visit
our merchants at Hong-Kong so much as the defer
ence which is paid by our countrymen to their ladies;
and the position which the latter are permitted to hold
in society. The very servants express disgust at see
ing our ladies permitted to sit at table with their lords,
and wonder how men can so far forget their dignity.
A young English merchant recently took his youth
ful wife with him to Hong-Kong, where the couple
were visited by a wealthy mandarin. The latter re
garded the lady attentively, and seemed to dwell with
delight on her movements. When she at length left
the apartment, he said to the husband in his imperfect
English: "What you give for that wifey yours?"
"Oh," replied the husband, laughing at the singular
error of his visitor, "2000 dollars." This our mer
chant thought would appear to the Chinese rather
a high figure, but he was mistaken. "Well," said the
mandarin, taking out his book with an air of business,
"Spouse, you give her to me, I give you 5,000 dallars."
It is difficult to say whether the young merchant was
more amazed or amused, but the grave air of the Chi
namen convinced him that he was in earnest, and he
was therefore compelled to refuse the offer with as
much placidity as he could assume. The mandarin
was, however, pressing, and went as high as 7,000 dol
lars. The merchant who had no previous notion of
the value of the commodity which he had taken out
with him, was compelled at length to declare that
Englishmen never sold their wives after they once came
into their possession—an assertion which the China
man was slow to believe. The merchant afterwards
had a hearty laugh with his young wife, when he told
her, that he had just discovered her full value, as the
mandarin had offered him 7,000 dollars for her.

ராத்தித்துக்கொள்ளுங்கள். கடவுளில்லன்பும கிறிஸ
துநாதரில் நமபிக்கையுமாகவிரந்து புதுவிரதயம் ப
டைக்கப்பட்டவர்களாய்ச் சீவிப்பதுண்டானால், நீங்
கள் மோட்சத்திற்கேத்தந்தன்பட்டவர்களாயிருப்பீர்க
ள். எங்கே இருந்தாலுமேவ்வெனையிலும் கடவுளு
க்கஞ்சிச் சத்தவாளர் பாமண்டலத்திற்குறெண்டுசே
ய்வதுபோல நீங்களும் அப்படியே அவரைப் பூமண்
டலத்திற்குறெண்டு செய்வதேயுங்கள் பிாதான முயற்
சியாயிருக்கவேண்டியது. கிறிஸ்துவை நேசித்து அ
வரைப்போலவிரக்க விரும்புகிறவர்களே அவர்க்கு
றவிடத்திலேயிருந்து அவருடைய மகிமைக்குப் பங்கு
ள்ளவர்களாவார்கள். அவரை விசுவாசியுங்கள்—வி
சுவாசியுங்கள்—அவரை நேசியுங்கள்—அவரைப் பி
ன்பற்றுங்கள்—அப்போ மோட்சத்திலுண்டான மகி
மையுற் சந்தோஷமுமேன்றென்றைக்குமங்களுக்கு
டையவைகளாயிருக்கும்.

பதம்.

சன்மார்க்கந்தந்தருவாயா
கிறிஸ்துவேயுன்—சன்மார்க்
கந்தந்தருவாயா.

என்மார்க்கமார்க்கமேன்று
துன்மார்க்கமீதுமுன்று
சொன்மார்க்கமீதுமேவென்று
நன்மார்க்கமோடுதுன்று

சன்.

கல்லாதபுல்லரிட்டுசெல்லாமலுநன்மோழி
அல்லாதநூல்கள்பலகல்லாமலுமுலகற்
போல்லாதமாந்தர்வழிநல்லாமலும்பற்பல
இல்லாததேவர்பேயர்சொல்லாமலுங்கதைக
ளேடுத்துத்தோடுத்துக்காட்டிக்கொடுத்து
மன்தர்தமைக் கேடுத்துமெய்வேதத்தைத் த
டுத்துப்போடாமலும்

சன்.

நாற்றினடுபயிர்களாற்றின்வாவுகெட்டுத்
தோற்றுங்கதிர்ப்பதர்கண்மாற்றுங்கருவிதோட்டுத்
துற்றும்போழுது கொண்டகாற்றுக் கேடுபட்டாப்
ந்
நேற்றுமுணக்கைவிட்டு மாற்றுக்கைக்கப்பட்டு
சீறமேர்நாகின்றுமேய்களுடன்
ஆறுதல்லலாதவையச்செய்யாதே

சன்.

எனக்குவிதோதுக்காரொன்பானேயநேகர்
உனக்கேகதேவனருநன்டோவென்பானேகர்
சீனக்கும்பகைவர்பதினாயிர்திரிந்தாலுந்
தனக்கபையம்புக்காராதாராகாரொசாமியேன்று
தம்பானேயுணர்நம்பினனியானே
எம்பெருமானுணையோமறவேனே

சன்.

நாலடியார்.

The source of the power of virtue—அறன்வலியுறுத்தல்.

உறக்குந்நுணையதோராலமவித்தீண்டி
யிறப்பிந்நுந்பயந்தாஅங்கறப்பயனுந்
தான்சீறியினுந் தக்காரகைப்பட்டக்கால்
வான்சீறியாப்போர்த்துவிடும்

அ.

பதம்.	உரை.
உறக்கும்	நீத்தொடையுண்டாக் தும்
துணையது	உதவியுடையது
ஒர்	ஒரு
ஆலம்	ஆலமாம்
வித்து	அதன் விதை
ஈண்டி.	நெருங்கி
இறப்ப	மிகவும்
நிழல்	நிழலை
பயந்தாங்கு	கொடுத்தாற்போலும்
அறம்	தருமத்தின்
பயனும்	பியோசனமும்
தான்	அந்தப்பியோசனந்தான்
சீறியினும்	சீறியதாயினும்
தக்கார்	பேரியோர்கள்
கை	கையில
பட்டக்கால்	பொருந்தியகாலத்தில
வான்	தேவலோகத்தை
சீறியா	சீறியதாக
போர்த்துவிடும்	முடிவிடும், எ—று.

உறக்குந்நுணையது இதைக் கிள்ளியெடுக்கு
மளவிணையுடையதென்பாருமளர்.

MORNING STAR.

Jaffna, 13th August, 1846.

CONVERSION OF THE WORLD TO CHRIST.

In vain do we lament over desolations, "until the Spirit be poured upon us from on high," and then shall "the wilderness be a fruitful field." This consideration is indispensable. Without this, men and missionaries, and money, yea, Bibles and apostolic labours, are nothing. This unction is all-inclusive, it comprehends the rest. All our elaborate arrangements, are but conductors for this fire from heaven. With this, each of our mission-posts, which now glimmers like a distant light-house amidst fog and storms, would kindle up into a radiant sun. Do we speak of Hope? Here is the source of hope. Our arithmetic misleads and disheartens us. We spread the map on our tables, and compute thousands of millions of souls; and then, over against this, a little band of messengers; and then, on the scale of the exchange or the counting house, we calculate, that such and such instrumentality, in regard to such results, is stark nought. Such reckoning is not valid in the house of God. In the scale of the sanctuary, the proportion sometimes runs thus: *one* shall chase a thousand, and *two* put ten thousand to flight. In this problem, we must not omit the element which is infinite—the power of the Spirit with the word. Gideon was admonished of this, and his watchword should be ours. In God's work, one Augustine, one Luther, or one Whitefield, counts for more than a bare numerical unit, and the quiver of the Almighty has not been exhausted. We are perpetually tempted to look at our little band and say—"What are these among so many?" One missionary among a million of idolaters is surely disheartening. The son of Amittai felt thus, when sent on his mission to Nineveh; it required a shipwreck and a miracle to reclaim the truant prophet. The city was idolatrous. Its wickedness had come up before God. It was an exceeding great city of 3 days' journey; it contained six score thousand persons who could not discern between their right hand and their left hand; and Jonah was but one. Yet the word was, "Arise, go unto Nineveh, that great city, and preach unto it the preaching that I bid thee." And Nineveh turned from its evil way, and God repented of the evil that he had said he would do unto them, and did it not.

We do a grievous wrong to our prospects when we measure the illumination of the coming period, by the poor twilights of the present. "The light of the moon shall be as the light of the sun, and the light of the sun shall be seven-fold as the light of seven days, in the day when the Lord bindeth up the breach of his people, and healeth the stroke of their wound." By one effusion of the Spirit on the seed sown, Christ can, and doubtless will, make the labors of a single husbandman equal to that of thousands. We must not measure any thing by our present rate of progress. It may please God to work in the latter day, on an unexampled scale. Jericho fell all at once, after seven days of circuit. The Man of Sin is to fall, all at once, "whom the Lord shall consume with the Spirit of his mouth, and destroy with the brightness of his coming." Babylon the great is to fall, all at once, ("in one hour," Rev. xviii. 17,) and who shall say, that by unparalleled manifestations of the Holy Ghost, other great and longed for consummations shall not as suddenly come to pass! At any rate—all the effects produced are by the Spirit, and all the influence needed for the utmost effect is pledged in the covenant. Our present orderly and punctual quietude will give place to a radical disturbance and shaking of all nations, and all former precedent shall give way when the time of harvest shall be announced by the voice the archangel: "and the great trumpet shall be blown, and they shall come which were ready to perish in the land of Assyria, and the outcasts of the land of Egypt, and shall worship the Lord in the holy mount at Jerusalem."

The impression is general, that we are on the eve of great events. A cloud impends—perhaps of mingled evil and good. It is an expectation which is solemn and emboldening. It leads a man to say, "Away with trifles,—I must abandon all that is frivolous. Life is short. A great work is before me. I must gird myself. I must pray more. I must affect men in their relations associated. We are on the eve of great things, therefore let us be sober, let us be vigilant, let us be active, let us be at peace, let us live for Christ."

In regard to seeking spiritual influence, and acting in view of it, we have been too much governed by a timid conservatism—a reverence for prescription and authority—for what is established for rest and safety—rather than for hazard and movement. The world is moving, and we must move, or be left behind. Vice and error are moving, and Truth must not sit still. In science, in politics, in the arts, every thing tends towards compendious methods. To neglect this, is to fight against providence. We may read old authors too much, and become mere gray-headed chamberlains in the house of Truth, bearing the keys of cobwebbed chambers which no man will enter; while the battle and the victory are going on in the open field.

O, brethren, on how many fields might we be even

now triumphant, if we were doing our part, and if the spirit were sent down! We are debtors to the Jew and also to the Gentile. We are debtors to the Indian and the African.

The ruins of Hugonot temples call us toward beautiful France. India, from the Himmaleh to Cape Comorin, is absolutely unobstructed. And China, beside whose excluding wall we have stood so long, with protestations that we waited only for admission, is now thrown open by an imperial edict, which, little as the world regards it, is one of the great events of the age.

The world is waiting for us. The pillar of fire and of cloud seems rising. It is time to rally—time for new and unexampled efforts and sacrifices—time for the sons of Aaron to sound the silver trumpets—time for the sons of Levi to bring forth the staves of the ark, and to bear it on to victory.—*Dr. Alexander.*

ADAPTATION OF THE BIBLE TO THE WANTS OF MEN.

The word of God fosters an intellectual spirit. It regards not intelligence as hostile to true devotion. It strengthens the powers of the mind by bringing them in contact with the greatest of all subjects. We might have known that Benjamin Franklin understood the Proverbs of Solomon if he had not told us that he was taught them. The poor man by the study of these living oracles may acquire a wisdom beyond that of the infidel statesman.—The Bible also promotes civil liberty. He who understands his relations to God will understand his relations to men. The man who knows the dignity and worth of his own soul is not to be enslaved. Tell me where the Bible is freely studied and where it is not and I will write a moral Geography of the world. I will show you the particulars of the physical condition of the people. Go to Italy. Ask for the Bible in the book stores; it is not there, or only so large and expensive as to be beyond the reach of the common people. The preachers have no texts from the Bible. Enter the Vatican and inquire for a Bible, and you will be pointed to some case where it reposes among the prohibited books. Now look at the people. They dare not speak—they walk slowly—an armed soldiery is around their dwellings—the armed police take from the stranger his Bible before he enters the territory. Decay, degradation, suffering are on every side, commerce droops—agriculture sickens—you see the fine, but not the useful arts—there is a heaviness in the air—you feel cramped by some invisible but mighty power.

Now go to Switzerland, Holland, England, Scotland. A new scene presents itself every where. Men look and walk with an air of independence,—there is industry, neatness, instruction for children. What makes this difference? They have the Bible; and happy is the people who are in such a case, for it is *righteousness* that exalteth a nation.—*Dr. Adams before the New York City Bible Society.*

MISSIONARY INTELLIGENCE.

Admissions to the Church.—Eight pupils of the Batticotta Seminary, and an aged Roman Catholic, a few sabbaths since, received the rite of Christian baptism, and were admitted to the communion of the Church at that station, on a public profession of their faith in Jesus Christ.

On the 2d instant, seven pupils of the Oodooville Female Boarding School received the rite of Christian baptism, and were admitted to the communion of the Church at that station, on a public profession of their faith in Christ. These persons had been candidates for Church membership for several months before their admission and gave credible evidence of sincere piety. May they continue to adorn the doctrine of God their Savior by a holy walk and conversation, and let their light as Christians so shine, that others seeing their good works shall glorify their Heavenly Father.

Pleasing change of sentiment in favour of Female education.—It is well known that a few years ago, it was the common sentiment of the natives that education was not only useless to their daughters, but actually prejudicial. It was thought it might endanger their modesty and submissiveness and unfit them for the appropriate duties of their station. Hence it was difficult to persuade the more respectable natives to allow their daughters to receive instruction in the Oodooville Female Boarding School. This sentiment has been gradually wearing away and a feeling in favour of educating females superinduced, partly by the general influence of Christian education on the public mind, but mainly it is believed through the examples of its happy effects furnished by the school in the cases of those who have left it and are now settled with their families in different neighbourhoods. The striking contrast between them and an uneducated, purely heathen family, especially in regard to the training of their children, cannot fail to have attracted some attention, and to have secured in many cases a feeling favourable to female education. Pleasing evidence of the progress of such a feeling was exhibited on a late occasion. Public notice had been given that a few pupils would on such a day be admitted to the school, and candidates were invited to present themselves for examination. At the time appointed, the Committee were surprised to meet a large company of bright intelligent girls to the number of 67,

most of whom had already learned to read, waiting with anxious expectation the result of their application for admission. As only 15 could be admitted, the greater part of them were obliged to return sad and disappointed to their homes. It was afterwards ascertained that at one station there were about 30 candidates who intended to have been present—but failed for want of due notice. From Batticotta, where not a single girl could be found for the school a few years ago,—there were 25 candidates.

GLORIOUS WORK OF DIVINE GRACE AMONG THE NESTORIANS OF PERSIA.

We have been permitted to give insertion to the following Extract from a Letter written by an American Missionary Lady in Persia to a female acquaintance in the American Ceylon Mission. It details the commencement and progress of a glorious work of divine grace among that interesting, but long depressed people—the Nestorians.—On reading this account we are forced to exclaim with the ancient prophet "what hath God wrought." May it prove an encouragement to missionary labours in this part of the Lord's vineyard, and incite all who love the Lord Jesus Christ and desire the salvation of precious souls, to seek with more earnest efforts, and increased fervency of supplication a similar dispensation of the Holy Spirit's power for the conversion of this people. Then shall be verified the words of Scripture as quoted by Dr. Alexander and published in a preceding column—"one shall chase a thousand, and two put ten thousand to flight."

Extract from a letter written by an American Missionary Lady to a female acquaintance in the Ceylon Mission dated, Ooroomiah Persia, April 15, 1846.

Let me tell you, that we are in the midst of a most INTERESTING REVIVAL. Yes, magnify the Lord with us; the Nestorians after ages of the deepest spiritual desolation are being visited by the dayspring from on High. Bone has come to its bone; and bones have been clothed with flesh; and the Spirit of the living God has been breathed upon them. We look on, and feel forced to magnify the boundless love of Jehovah in this work, and ourselves to lie low in the dust. It is now more than three months since we first heard a rustling in this great valley, which was exceeding dry. The first tokens of reviving were seen early in January, in the awakening of the two eldest girls in the Female Seminary. These girls after a season of apparently deep conviction for sin, submitted as we hope to the Savior. There were no other cases of awakening until January when in both our Seminaries, without any intercourse on the part of the pupils or of those who had the care of them, many were found crying for mercy. I cannot well describe to you the solemn scenes through which we passed during succeeding days and weeks. Our houses were literally houses of prayer from morning until night and from night until morning. The accommodations of our schools being limited, we felt obliged to open every nook and corner of our own private apartments for praying souls; we could turn in no direction without hearing the cry of awakened sinners. If we attempted to pass up and down our stairways, or through our space ways without lights at night, we often found ourselves stumbling over some convicted soul on his knees. We suspended all studies in our schools, except the study of "the way of life," and gave ourselves as far as we could to directing souls to Christ. We had no special means of grace used, our schools were in session during all their regular hours, except that they were allowed occasionally to retire for prayer. The Bible, which before had been the principal study in school was now made the only one, and every day seemed to us, as the Holy Sabbath. As I cannot speak to you of individual cases in our midst to any extent, you will doubtless be interested to know, what has been the result in general. In the male Seminary, which is under Mr. Stoddard's care, and which contains about 40 pupils, more than 30 give cheering evidence of having passed from death unto life. Many of these pupils are already young men in years, and almost without an exception, are possessed of fine natural abilities, and now sanctified by grace, much may be hoped for them. Many of them will probably after a few years be ecclesiastics, we trust they are to become "a royal priesthood" among those who have so long been cursed with unregenerate pastors. Already are these dear youths becoming very useful in leading souls to Christ.

In our Female Seminary, embracing at present 35 girls, more than 20 appear as well, as I ever saw young Christians in America. Several others appear deeply interested and hope they love the Saviour; but being as yet mere children in years—we feel that we cannot at present speak confidently in regard to them. Only five or six appear unaffected, and these mostly very young. Our schools are so changed, that we are ready to say that they are *not ours*, but the Lord's. We feel that a great responsibility is laid upon us, in attempting to train these dear youths for the greatest usefulness among their people. Pray for us that we may have help from on high in this interesting work.

Although the revival commenced in our Seminaries, it has been far from being confined to them. Most of the printers and those connected with our families are believed to have shared in the good work, and in at

least nine villages, there have been hopeful conversions. In Goog Taper, there has been as many as 20 or 25. In the other villages less, and in some not more than one or two. But we are encouraged by the thought, that the leaven which is to "leaven the whole lump" is thus at work in so many places. At first the individuals affected from the villages were mostly those whose attention was arrested by visiting our schools. But now, we often hear of those feeling deeply who have not visited our premises for months, but have been reached by those who have gone out from us. Several of the poor mountain Nestorians, who, when driven from their homes by the savage Koordes found an asylum here, have been hopeful subjects of the work. Others who have for years been employed here as teachers, are, as we hope, truly converted, and they now turn their longing eyes to their former homes wishing to preach to their own countrymen and kindred "Christ and Him crucified." We hope that the day is not far distant, when the Gospel in all its fullness shall be preached on the mountain tops of Koordistan. Perhaps those dear brethren and sisters who have laid down their lives for the poor mountain Nestorians, with so little apparent effect, will be "ministering spirits" to those who shall be engaged in this work.

We have seen as yet little opposition to the revival by any one. But we know that opposition exists and we shall not be surprised at any time to see it break forth. May we be prepared for it, if it is in store for us. A number of Priests and Deacons have as we hope become truly pious, and their influence is most happily thrown on the side of true religion. And indeed all for whom we hope, whether readers or not, seem to be active Christians. They appear to remember, that they are not their own but "bought with a price," and thus bound to glorify God in body and in spirit. It is said, one poor laboring man who was affected in the early part of the work, while he diligently labors with his hands from morning until night, is at the same time, constantly speaking to his fellows of the love of Christ, and exhorting them to repentance, while ever and anon, he breaths an audible prayer for them in some of the ditches about the fields. The boys and girls in our Seminaries seem to feel a great compunction, if they allow an individual who calls, to go away without having conversed and prayed with him. I believe that an individual seldom enters or leaves our premises, without being several times urged "to flee from the wrath to come."

To give you some idea of the faithfulness of our pious natives, I will relate a single fact. For some months, we have had in our Female Seminary, a little girl from one of the mountainous Districts, whose father is a deacon. The father visiting his child in the early stages of the work, became as we hope a true Christian. On a subsequent visit, he brought with him a crude, warlike younger brother. It was on Saturday afternoon, that he came to our premises, and at his brother's request consented to spend the Sabbath. His long dagger was hanging at his side, and his whole appearance was more like that of the savages of our western wilds, than any one I have seen since leaving America. He took up his lodgings with one of the teachers in our Female Seminary. This teacher laboured with him until the next day with little apparent effect. He then called in other pious natives, and alternately they conversed and prayed with him, until, a little before the Sabbath sun went down, throwing his dagger from his side, he exclaimed, "I have no more use for this," and with streaming eyes cried out, "men and brethren, what shall I do to be saved?" He was pointed to the Lamb of God, but gave no evidence of finding pardon before he left us the next day. But in his wild mountain home, he appears to have found that grace, which passeth all understanding. He has since visited us, apparently a *lamb* in Christ Jesus. He and his brother appear to have been faithful in their labors for their friends, and there is at the present time considerable interest in their village, and it is hoped, there have been several conversions. I should love to give you many more particulars of this blessed work of grace, but my limits forbid. You will I trust give us your prayers, that instead of tens, we may see thousands turning to the Lord, and that we may all be so humble as not to hinder the gracious designs of Providence towards this poor people.

A Correspondent of the *Delhi Gazette* states, that the Lahore Durbar has purchased 300 copies of English Spelling Books.—*ibid.*

The *Delhi Gazette* last received states, that the general aspect of affairs in the Punjab is by no means satisfactory. A large majority of the discharged soldiers still remain unpaid, partly we suppose from a deficiency of assets in the Treasury, and partly from the unwillingness of the Minister to part with money till the very last moment. Perhaps he may be calculating that the debt will be cancelled, if the men once engage in a rebellion. Our contemporary says, the men will not starve without a struggle. The provinces are in a disturbed state. Cashmere is discontented with the iron away of Golab Singh; and the general prayer of the inhabitants, is that we should assume the direct sovereignty of the country.—*Fr. of India.*

Spasmodic Cholera at Kurache.—An appalling outbreak of Spasmodic Cholera took place in H. M. 86th Regiment on Sunday last, perhaps from its suddenness and fatal character, the most terrible by which a regiment has ever been visited in this or any other country. On Monday the 14th, only two slight cases had been admitted in the morning, but at 12 o'clock in the day, others made their appearance, and by six in the evening, nine cases were sent into hospital, and from this date to the evening of the 15th, men were brought in as fast as the coolies could carry them, so that in 24 hours' time, upwards of a hundred cases were admitted, all in the lowest stage of collapse. Many died as they were laid on the floor of the hospital, others survived a few hours, but in a state more resembling "a living corpse" than a human creature, as the powers of life were at such a low ebb that all efforts to rouse or stimulate them to reaction were found unavailing. The hospital presented the appearance of a vast charnel-house, in which dead and dying were huddled together. The sight was such as the oldest Indian officers had never seen, and which no language could depict.

On the 16th and 17th, the disease still raged, but in a less severe form, and by the 20th it was quite mild, and the cases tractable. Of the first 100 cases scarcely 10 survive and they are in such a fearful state of depression, that it is doubtful if they will ultimately recover; whereas there have scarcely been ten lost out of the last 100 admissions—so strange is the progress of this malady. On the first day 76 died, on the second 70, on the third 32, on the fourth day 18; fifth day 16; and so on, diminishing up to this morning, when only 3 have died, and the disease appears to have almost ceased. Upwards of 390 cases have been admitted within 6 days, and the regiment will have lost at least 250, before the effects of this death blast have passed away.—*Englishman.*

The *Bombay Times* notices that the disappearance of the Cholera from Kurrache has been as sudden as its visitation. Strange to say, one officer alone, Captain Siton, has fallen a victim to it.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Her Majesty was safely delivered of a Princess on the 25th of May. The christening of the infant Princess was expected to have taken place early in July, with the names "Helena Augusta Victoria." His Highness Iborahim Pacha, and the Grand Duke Constantine, of the Russian navy, were on a visit to England.

The debates on the Corn Bill in the house of Lords had issued in greater majorities for the ministry than had been obtained on former divisions, and the passage of the Bill into a Law was certain. It was thought Sir Robert Peel would resign as soon as the Bill was passed and that a new ministry would be formed under the auspices of Lord John Russell.

In *France*, the trial of Lecomte for his attempt on the life of Louis Philippe had terminated in his conviction and execution.—New quarantine laws had been announced by the minister of Commerce, the effect of which would be to facilitate rapidity of passage to voyagers over the Mediterranean.

In *Portugal*, the revolution was considered at an end—nearly all the insurgents having laid down their arms and declared their adhesion to the new Government.

In *Italy*, his Holiness, Pope Gregory XVI. had paid the debt of nature. A surgical operation performed on one of his legs produced erysipelas on the limb which issued in his death on the 1st of June. His age was about 80. The candidates for the papal throne are Cardinal Fransoni, aged 71; Cardinal Castrucio Castracane, 67; Cardinal Orioli, 68; Cardinal Micara, 71; Cardinal Polidori, 68; and Cardinal Matter, 54. The fortune left by Gregory XVI. to his heirs, in ready money and precious articles is valued at 2,060,000 Roman paistres (about £358,333).

Rumours had reached Paris that the death of the Pope had induced the disaffected to parade the streets calling for a Constitution, and "down with the priests"—"no Papal Government, &c."

In *Germany* the Bavarian Diet had closed. The encroachments of the clergy and the Jesuits had been so strongly denounced, by the Diet that the king foreseeing the danger of resisting the public opinion any longer had suddenly dismissed his ministers and replaced them by men holding more popular opinions.—It is again reported to be the wish of the king of Prussia to give his people a constitutional form of Government, but that his views are opposed by the Crown Prince.

From the *United States* important intelligence has been received. The Mexican army had been completely routed in two battles by the American forces under General Taylor. The loss on both sides was severe, but much greater on the part of the Mexicans than on that of the United States. The Mexican General De la Veger had been taken prisoner and sent to New-Orleans. It was reported from Yucatan that the people of that country disapproved of the war with the United States and were ready to separate from the republic of Mexico.—A dreadful tornado had nearly destroyed the town of Grenada in *Mississippi*.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், சூறாசகம் ௨௭. ஆவணி மீ யசௌ.

வாலிபர் போதனை.
(Counsels for young Men.)

அற்பசெய்கையைக்கண்டு மனச்சடைவுகொள்ளாதே, ஓர் சிலந்திப்பூச்சி கிருபுதுதான் தன்னூலையறுத்தாலும் அதை கிருபுதுதாம் மறுபடியும் பின்னி

ப்போடுமென்பதை அறியாயா? செய்யக்கூடியவைகளைச் செய்கிறதற்குமனதைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டால் அதை நீ மகாலேதுவாய்ச் செய்துகொள்வாய் தோந்தாவுக்கஞ்சி மனங்கலங்காதே. ஏனென்றால்,

சஞ்சலமிங்கே சந்ததம் நீல்லாது
காரிருளுன்னக கனவிலும்வேல்லாது.

சூரியஸைதமித்தால் நட்சத்திரங்கவண்பார். பூமியிருளடைந்தால் வாணத்தைப்பார். ஏனென்றற் றேவசாந்தியமந் தேவவாக்துழன்னைச் சந்தோஷிப்பீக்தம்.

மாலையிற்பனீகைக்கண்டுமனஞ்சலியாதே.
காலவேளிச்சங் கடுகெனத்தோன்றுமே.

நீ நாடித்தேடுவதையே சிந்தி. அந்தியபொருளா நாடாதே. பேணக்கூடியதையும் பேணப் பெறுமதியுள்ளதையும் சேகமபண்ணு. ஏனென்றால்,

செல்வப்பொருளா அமரபக்கம்.
கல்வப்பொருளா பூணபக்கம்.

எடுத்தடிமடக்காய்ப் பரிமாறுதே. கோபமவந்தால் உன்னுலாமைட்டும் அதைச் செல்லவிடாதே. சொற்ப்பொறி விட்டைக் கோழத்தியோரிக்கும் அற்பகோபமுன்னையுளாயரிக்கும். ஒருக்காலும் பழிக்குப்பழிவாங்காதே. ஏனென்றால்,

தீர்க்ககோபம பாடாய் முடியும்.
சாந்ததணத்தோன்றையமார்பன்.

உன் சத்துருவை அன்பாய்நடத்தி அவனை மீத்துருவாக்கிக்கொள். ஒருமுறையோடவனையணத்துப்பிழக்க உன்னுருகடாதிருந்தால் பிணக்கரியாமல் மறுபடியுந் தேண்டித்து உன்னைக்குச் சரீக்கட்டும்என்று ம மாறிமாறி அவனுக்கன்புகாட்டிநட. சீறுகத்தின்றால் மலையையுந்நீன்கலாம். ஏனென்றால்,

மெல்லென்பாயுந்நண்ணர்
கல்லையுருவிப்பாயும்.

ஓயாநன்மையோ வன்மையான நெஞ்சையுமுருக்கும். செய்கிறதை மனோச்சாகமாய்ச்செய். கற்கவிரும்பாப்பிள்ளையைக் கல்லூரியில் வைத்தால் அவன் தன் பாடல்களைச் செவ்வையாய்ப்படிக்கமாட்டான் அத்தன்மையோடவே வேலைக்கள்ளான வேலைக்குவைத்தால் அந்தவேலையை அவன் எவ்வளவுழிப்பமாய்ச்செய்தாலும் அவன் அக்கறைப்படுகிறதேயில்லை. ஏனென்றால்,

மனங்கொண்டது மாளிகையென்பார்.
முழுமுறுத்தமுதல் முதலெவீக்கமுது.

சிங்கம் புலகள்ளும், துற்சிந்தனைகனோடே துட்டசத்துரு. துட்டமிருகங்கவாத்தூர்த்திறாத்தலாம். துற்சிந்தனைகள் தூவாகலாது அது நாலுளமும நமமைப்பிடிக்கும். யாதோருபொருளால் நீரம்பிய பாத்திரத்திற்குள்ளாகமபோடக்கூடாது. அத்தன்மையோடவே சற்சிந்தனைகளாலும் தலையைமுக இருதயத்தையும் நீரப்பிவைத்தால் துற்சிந்தனைகளுட்படுவதற்கீடமீராது.

விழித்திருந்து சேமபண்ணு
துற்சிந்தனைகள் தூவாகலும்.

உலாழி, ஆத்தமரபும்.
(The World and the Soul.)

ஒவ்வொருவனுக்குத் தன் தன்னுள்ளும அக்கலாண்டமனைத்திலும் மகா விலைகத்தி பொருளாயிருப்பதால் அவன் உலகமுழுவதையும் ஆதாயப்படுத்திக்கொண்டு தன் ஆத்தமாவை கீழ்த்துபோனல் அவனடைந்த நயம் நடட்டமகவேயிருக்கும், ஏனெனில், அவனுக்குண்டான நயத்திலும் அவனடைந்த நடட்டமகாபேரிது, ஆம். அவன் தன் அருமைப்பொருளான ஆத்தமாவையிழந்துபோயது அவன் தன்னையும் தன்னுயித்தி சமபந்துக்கவாயும் தன் சந்தோஷ சேகக்கிய பாகக்கியத்தையும், தனத்தன்சனவனைத்தையும் கீழ்த்துபோகின்ற. பின்னா நயத்திலுநட்டமீகுத்திய, நயமுமநட்டமீச்சே. உலகப்பற்றையண்டப்பார்த்ததால் உலகமுழ போச்சது, ஆத்தமாவையிழந்துதாச்சது, அரிமையான ஆத்தமாவைஅயாய்ப்படுத்தி உலகாசாபாசத்தைப் பற்றுவுது சாதாரணமாயிருந்தும் அப்படிப்பற்றும் மதியீனத்திற்கு யாதோரு போக்குச்சேகால்லிக்கொள்ளவளமில்லை. அத்தை நாங்கள் எங்களுக்குப் பிரயோசனமாக்கிக்கொண்டு மோட்சபாதையிலிருக்கக்கொள்ள; நாங்களுலகானுபோக்களாயிருக்கலாம் ஆனும் உலகமோ கணப்பொழுதளவில்மரத்தீரம் நமமுடையது உலகவாழ்வு அத்தீக்காம் அடங்கப்போம். மன்னுலாகிய எங்கள் அந்திய சடமாணது பழயபடி மன்னுக்குப்போக, நீத்தியப்பொருளாகிய ஆத்தமாவோ தன் பத்தாவிடத்திற்கு போய்விடும், அக்கலாண்டத்தை நாம் ஆதாயப்படுத்திக்கொண்டாலும், அது சேதமபோன ஆத்தமாவை மீட்கச் சத்தியுள்ளதல்ல, சகலவித ஈடேற்றத்திலும் ஆத்தமவீடேற்றமே யரிமைபேற்றது அத்தையீடேற்றப் பெறுமதியான ஒருவிலைகோடுத்தாயிற்று அவ்விலையிலரிமையானவிலை

வேறில்லை. அவ் விவரத்தைத் தள்ளிப்போட்டபடியால் இனிச் சந்ததழமிடேற்றமற்றிருக்கவேதாவாயிற்று. உலகமோ அனவாதவேதனாயின் றுன்மாவை விலக்கிக் காக்கமாட்டாது. ஒருவன் தன் ஆத்மாவைப் பதிலாகக் கொடுக்கும்படி உலகத்திலேயும் பெறுமதிபுள்ளதுண்டா? கடவுள் சிருட்டித்த அக்லாண்டங்களை அவன் தன் ஈடேற்றத்திற்காகக் கொடுத்துவிடப் பிரியப்படுவான். ஆனாலும், உலகாதிபதிகளாக யாதுபயனுண்டு? ஆத்மநிற்பந்தர்வாழும் அநோகதீயாகிய அந்தகாமென்னு முலக்ஷிள்ளவர்கள்லேத்தவனையேருடைய நெற்றியில் "உலகமாததால் நான் மோசமேயாயினேன்" என்றழைத்திழைத்திருக்கப்பட்டிருக்கும் அநேகமாயிற் சனத்தீர் அந்நெயிருந்து ஐயோ! குணப்பட எங்களுக்குப் போதுமான தருணங்கிடைக்கவில்லையா? உலகமாயை நமமெ நெருக்கிற்றே ஆகையால் எமமத்துமாவைப் புறக்கணிக்கவேதாவாயிற்றேன்று சாட்டுச்சொல்லிப்பெறுபவர்கள். இச்சகத்தையும் இச்சக ஊபரியங்கனையும், கனத்தையும், சந்தோஷ சௌக்கிய பாக்யத்தையும் அவர்கள் நாடித்தேடிக்கடவுளையழைப்புக்துவாமால் அத்தையே அசட்டையண்ணிற்சீர்கள். ஆகையார் பேதமையென்னுங் கசப்புப்பற்றத்தைப் பிடுங்கிச் சாப்பிட்டார்கள். ஆ! மனிதன் புத்தியடைக்காலமெப்போ?

கிறிஸ்த சபைக்குரிய இலட்சணங்கள்.
(Marks of a Christian Church.)

உலகமடங்கலும் போய்ச் சகலசாதியாருக்குத் சுவீசேஷத்தைப் போதிப்பதே முதல் இலட்சணம். அச்சபைக்கோ அப்போஸ்தலர், மீசியோனாரியென்னுங் தருமாருடைய முயற்சி மாறாமற் கொழுந்துவிட்டகோமாய் எரியவேண்டியது. புறாதனருடைய காலத்திற் சுவீசேஷமறிவிக்கப்பட்டிருந்த அந்தச் சனங்களுக்கும்மாதிரி கிறிஸ்துவைப் பிரசங்கத்தார் போதுமென்றிருக்கப்படாது. சோமபறையணுகிச் சயங்கோள்ஈமபடி விடாமல் ஊக்கமுள்ளதாயிருக்கவேண்டியது, ஒரு சபையானது தன்வையுந் தன் சனத்தையும் தன் கூட்டத்தையும் பாபரித்தார் போதுமென்றிருக்கப்படாது தானடைந்த போக்கீழத்தை எல்லாவற்றிலும்பாபர்க்க மறுபெருக்குப் பகர்ந்து கொடுக்கத்தக்க அவ்வளவு விருப்பமுள்ளதாயிருக்க வேண்டியது. தோண்ணூற்றென்பது ஆடுகவையும் பட்டியில் விட்டுக் காணாமற்போனவாட்டைத் தேடிப் பிடித்துக்கொண்டுவாப் பிரியப்படும அந்தக் குணத்தையும், எங்குண்டவர்தமது மோட்சாசனத்தையும், அக்லாண்ட அரசையும், தேவகந்தருவகூட்டத்தையும் விட்டு இழந்துபோன ஏழைச் சனங்களைத் தீர்ப்பவர்தன் பாமபிதாவின் பட்டிக்குட் சேர்க்கிறதற்கு அவர் காட்டின அத்தனத்தையுமுடையதாயிருக்கவேண்டியது. மேலும், கிறிஸ்துநாதர் மன்தரா டாட்சிக்கவும், பாவிவர்க்க துணப்படுத்தவும், தேவனின் மக்கமையை எங்கும் காட்டவும் மனதுருக்க அத்தனத்தையுமுடையதாயிருக்கவேண்டியது.

சிறி: பிலிப்பு சின்னெயன்பவர் தாமிருந்த காலத்தில் மகா உத்துங்கமுள்ளவாயிருந்தமன்றித் தேகவியோகவேனாயில் மகாமென்மையாய் ஆறுதலடைந்தார். உபத்திரவத்தாலைய நயங்கவளப்பற்றியவர்வேதகாலமாய்ஆழ்ந்தச் சந்தையுடன்சமபவண்பண்ணென்பிற் பாடு தன்சன்களையுந் காங்கவையுமேறெடுத்துச் சந்தோஷமும் புன்னகையுமேறெடுத்திய முகநுபைக்காட்டி உணாத்தாவது, இவ்வுலக இராச்சியத்திற்காக நானேனது சந்தோஷத்தை மாற்றாமாட்டேனென்றார். மேலும் தாம் சீக்கிரமாயிருந்துபோவாடுன்பதைக்கண்ணே தன்னிமீத்தந் துயராபட்டுத் தன் சகோதரனைப்பார்த்துக் கடைசியாயுரைத்த மொழிகளாவன—என்னை ஒருடோதென்ததல் மறந்துபோகாதை என்சீ நேகீதர்களைப் பேணிக்கொள் ஆனாலும் எல்லாவற்றுசுதமேலாகவோ உனது சிருட்டிகருடைய தீர்வு எத்தாலும் அவர்தீர்வுஎமபற்றிய வாக்கினாலும் உனதுள்ளத்தையும் விருப்பையுமாள்பண்ணு என்னிலேயோ இவ்வுலகமுடிவையும் அதின் மாய்கைகவையுங்காண்கிறாய் என்றார்.

யாழ்ப்பாணம்.
Female Education.

பேண்களாக் கல்வி கற்பது உத்தமமென்றதன் போற் சனங்கள் தற்கால வரையிற் கொண்டிருக்கும் நயப்பாடான எண்ணங்கள். தங்கள் துமார்த்தகளைப் பள்ளிக்கவைப்பது எவற்றிலுமுபயோகம் இல்லாதபோதும் அல்லாமல் நீச்சமமாகவே அத்தால் அவர்களுக்கு மோசம் நேரிடுமென்றிலுளவர்கள் இன்றைக்குச் சிறிதுவருடத்திற்குமுன் பெரும்பாலுமெண்ணி வந்தார்களென்பதை விடுத்துகாக்க வேண்டியதில்லை. பேண்பிள்ளைகள்

வளப் படிப்பிப்பதால்து அவர்களேழக்கம் அடக்கம் முதலிய வழகுளுக்கினத்தை வருத்துவித்தமென்றும், இல்லாச்சாமமுதலிய கிர்த்தியங்களை அவர்கள் பரிபக்தமாய்நடத்தத் தடைப்படுத்துமென்றும்என்னனிவந்தால்உடுவிலிற் பேண்பிள்ளைப் பள்ளிக்கூடத்திலுங்கல் துமார்த்தகளைப் படிக்க விடுங்களைன்று சொல்லியவர்கள் மனதையொருப்படுத்திக்கொள்வது மகாபியாசமாய் இருந்தும், இப்போழுதோ அவ்வேண்ணமெல்லாம் வாவாக்குறைந்துபோச, பேண்பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கவேண்டுமென்றகரிசனைநிறைந்துபோயிற்று.இதற்க்ககானம்: சனங்களுடையமனதிற்கீழ்துமாரக்க அறிவினலுண்டான காரிய சீத்தியும், பிரதானமாய் இதற்குமுன் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டிப்போழுது தங்களைச் சூழ்விருக்கும் மற்றும் பேண்களுடன்கூட இருந்து அவர்களுக்குக் காட்டிவந்த பேண்பிள்ளைகளுடைய முன்மாதிரியுமென்றி மற்றும்படியல்ல; இதற்குதானமாக, உடுவிலிற் தருமப்பள்ளிக்கூடத்தில் சிறிதுபேண்பிள்ளைகளை இன்னமாமச இதத்தவையாந் தெயதீயிற் சேர்க்கப்படுமென்றும் அவர்கள் சோதனைக்கு வாவேண்டுமென்றும்ஒரு பிரசித்தமுண்டானதின்போல், சேர்க்கப்படுமென்றைத்தினம் நல்ல கருத்தாள்களாய் அறுபத்தேழு பேண்பிள்ளைகள் சேர்ப்பும்படி வந்ததைக் கண்டு, சேர்க்குங் காரியகாரர் மெத்த அச்சியப்பட்டார்கள். பதினாறுபேணாமத்தீர் சேர்க்கவேண்டிய தாயிருந்தால், மற்றவர்களுல்லாரும் ஐயோ! வந்தகாரியம் சீத்தியாகவில்லையென்றுதுக்கப்பட்டக்கோணுவீட்டுக்குப்போனார்கள். மேலும், வேறுமொருமீசியோன் தலத்திற் படித்துவருகிற பேண்பிள்ளைகளில் முப்பதுபோளவுக்கு உடுவிலிற் போய்ச் சேர்ந்துகொள்ள வாஞ்சைப்பட்டிருந்துஞ் சேர்க்கற் நான் எப்போவேன்று தீர்க்கமாய்த் தெரியவாததால், அன்றைத்தினம் வாமல்லிட்டுவிட்டார்களென்று பிறகு வேளிக்கவந்தது. வட்டுக்கோட்டையாரிலோருத்தயையாததல் இன்றைக்குச் சிறிது வருடத்திற்குமுன் உடுவிற பள்ளிக்கூடத்திற்கு கணுத்திருந்தும் அன்றையிற்றினம் சேர்ப்பும்படி இருந்ததைநுபேர்வந்தார்கள்.

கிறிஸ்துவேதத் திருச்சபை வர்த்தனை, வட்டுக்கோட்டையிற் சாத்திரப்பள்ளிக்கூடத்திற்குப் பற்பல கலைஞானங்கள்க்க கற்கும் வித்தியார்த்திகளில் எட்டுப்பெருங்,கத்தோலிக்க விருத்தாப்பியனெருவனும், மெய்வேதாகமத்தை வாசித்து அவ்வறிவிற பிரகாசித்து வேதமொன்றென்றே யோசித்து மெய்க்கடவுளாகிய கிறிஸ்துநாதரையே விசுவாசித்து இன்றைக்குச் சிறிது கிழமைக்கு முன்னோர் ஆதித்தவாரா நானையிலே அநேகர் கூடிவந்திருந்த வேளாயிலே ஞானஸ்நானம்பெற்று ஞானனுமான தீவியத்தை அநுபவித்தது மன்றி அப்படியே இந்ந மீ. உ. தேதி உடுவிலிற் பேண்பிள்ளைப் பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள பிள்ளைகளில் ஏழு பெரும் அசத்திய மார்க்கத்தை வெறுத்துச் சத்தியமார்க்கத்தைப் போறுத்துத் திருச்சபையிற் சேர்ந்து ஞானனுமான தீவியத்தை உட்கொண்டார்கள். இப்பதினாறுபேரும் சிறிதுமாமசக் காலமாகச் சபைக்குட் சேருமபோருட்டுத் தேர்விட்டெடுக்கப்பட்டது மன்றித் தாங்கள் உத்தம பத்தனென்பதற்குப் போதுமான அத்தாட்சிகளையுங் காட்டி வந்தார்கள். ஆகையால் இவர்கள் உலகத்திற்கீழ்தவர்களாய்ப் பரிசுத்தாய் நடமாடுவதை மறுபெருங் கண்டு பாமபிதாவைப் புகழும்படி நடக்கிறதே அல்லாமல் தாங்கள் புத்திய அநுசரிக்க ஆமரித்த மார்க்கத்திற்கியாதொரு அவதூறு வாயும் அத்தால் மன்றர் மெய்யான கடவுளை இகழும்படி பண்ணவும் நடந்துகொள்ளாமல் இருக்கும்படி ஆண்டவன் அறுக்கீர்குச் செய்வானாக.

வினாவேலியில் நெல்லு நல்லூரில் திருவிழா.

நல்லூர்க்கந்தசுவாமிகோவில் உண்டானநான் முதல், வருஷத்திற்கோஞ்சநாளைக்குத் திருவிழா நடந்து வருகிறதுண்டு இதுய யாகமென்னுஞ் சன்னதியில் ஈட்சையென்னும் கறுப்புத்தலம் சுவாமிகுது சாத்திரவரது. அந்த வளமையைச் சாத்திரத்திற்குச் சொல்லில்லையென்று மறுதலித்து இந்நவருஷம் தான்தானே திருவிழாக்க் தருக்களாகவந்து ஈட்சையென்னும் தலம் இதுவரைக்குத் வழங்கிவந்தது தவறென்று நினைத்து அதைத் தள்ளிப்போட்டார். சாத்திரங்களை யறியாத நாங்கள் இந்நகடப்பைப்பற்றி எப்படியெண்ணவேண்டும். முன்நடத்திவந்தருக்கள்மாரோசிப்போடத்திரமும் வேதக்குட்டிக்குருவினதுசெய்கையோ எதுசரியென்றுநினைக்கவேண்டுமேசகலசாத்திரங்களையும்கற்றறிந்துபேரியவர்களுே எது சரியென்று சொல்லுங்கள். யாகத்திலே ஈட்சை கொடுக்கிறது சாத்திரமல்லவேன்று சொல்லுகிறவர் வேலாயுதமவைத்துப் பத்துநாளக்கு அத்தகம் திருவிழாப் பண்ணவேண்டிய சாத்திரமென்ன? திருவிழாவை வழமைப்படி இருத்துமுன்று நாளைக்கு நடத்தி வருகிறார். யா

கத்தில் வளமையாய் நடப்பித்து வந்த ஈட்சையென்னும் தலத்தைச் சாத்திரத்தில் இல்லையென்று தள்ளிப்போட்டார் காரியமென்ன இப்படியிருப்பதினல் எது சரியென்று அறிய விருமபுகிறேன்.

இது சோப்பாயிலிருக்கும் மயில்வாகனம் சாவணமுத்து எழுதித் தந்தபடி, சுப்பர் கந்தப்பன் அச்சுப் போடுமபடி கொடுத்தது. கந்தப்பன்.

(For the Morning Star.)

MR. EDITOR,
Since reading "SENEX" on Tamil Style as adapted to Missionary work, I have frequently looked at articles in the Star, whose style I have thought objectionable. I am not one of those who think that the Missionary's Tamil should be trimmed down to the vocabulary of terms and scope of idioms, which are common to all—to the learned and unlearned. The riches of the language should be known, and brought into use. The ignorant must consent to be taught, and all should be willing to own and use a Dictionary.—Those who feel themselves called upon to write for the Tamil public, should understand and carefully observe the proprieties of the language. This is due to the community, and the cause of education in the Province.

To illustrate my meaning, I will give you some of my thoughts on reading, in your last Number, the translation of the article headed, "Praying and Whipping."

To begin with the heading, சீட்சை இாட்சை, i. e. Discipline—Salvation. Now, why did not the translator say பிரார்த்தனையுந் தண்டனையும்,—or something else as true to the original, and, if you please, more simple still?

To save space, I will present in parallel columns, the words and phrases to which I object, and those which I would prefer:—

Objectionable terms, &c.	Terms, &c. preferred.
ஆதூசாவல—Hospital. This is not known; and there is no reason for introducing it here.	பிணியாளிச்சத்தியம்
வைக்கோனூசார சத்தியப் பிரபலியம் Composed of four words:—	வைக்கோனூசார சத்தியம்—Truth;
வைக்கோ—Vedantism;	கிறிஸ்தமாரக்க சத்தியங்கள்—
அனுசாரம்—Adherence;	பிரபலியம்—Celebrity —Hence the obvious meaning to an unchristianised Tamulian.
சத்தியம்—Truth;	The celebrity of truth which is in accordance with the Vedantic System.
பிரபலியம்—Celebrity —Hence the obvious meaning to an unchristianised Tamulian.	இன்புறக் கேட்டதை,—Too high for the case in hand.
The celebrity of truth which is in accordance with the Vedantic System.	பாப்பிராமம்—The undeveloped, inactive, unconscious deity, according to Hinduism.
இன்புறக் கேட்டதை,—Too high for the case in hand.	நீர் பேசுநான் கேட்பதெனக் குவிர்ப்பமென்றன்.—Children do not talk in this style.
பாப்பிராமம்—The undeveloped, inactive, unconscious deity, according to Hinduism.	போதித்தது -- in several places. Not appropriate to mothers in the instruction of children.
நீர் பேசுநான் கேட்பதெனக் குவிர்ப்பமென்றன்.—Children do not talk in this style.	அம்மான்—in several places. Not heard in good families. The children of Brahmins may use அம்மா.

போதித்தது -- in several places. Not appropriate to mothers in the instruction of children.

I should like to see more attention given to secure a neat and chastened style on the part of those who use this fine language. Beauty and perspicuity are as consistent in the Tamil, as in any other language.—There are several things in the piece under review, which would be condemned by the rules for a good style.—போதித்தது நல்ல பட்சமென்று நீர் நினைக்கிறதில்லையா—is faulty in two respects:—பட்சம் cannot be predicated of போதித்தது; and the use of the last verb is rather an Anglicism.—Better போதித்தது நல்ல பட்சமான காரியமல்லவா! So in the answer, அப்படித்தான்; would be better than அப்படி. நினைக்கிறேன்.—அச்சுறுக்கைபண்ணுவார், is a provincialism, if not a vulgarism.—Now it appears to me that those who can use such high terms as are found in this article, ought to know what is correct language, and what is appropriate to the subject in hand.—I have no idea as to who the author of this piece is. It is no more open to criticism than many others. I have taken up this piece to illustrate my thoughts, because it is the last one which I have read.

These, Mr. Editor, are a part of my thoughts on this subject.
Yours very truly,
OMICRON

POETS' CORNER.

"BROKEN-HEARTED, WEEP NO MORE."

BROKEN-HEARTED weep no more! Hear what comfort He hath spoken, Smoking flax who ne'er hath quenched, Bruised reed who ne'er hath broken— "Ye who wander here below, Heavy laden as you go, Come, with grief, with sin oppressed, Come to me, and be at rest!"

Lamb of Jesus' blood-bought flock, Brought again from sin and straying, Hear the Shepherd's gentle voice— 'Tis a true and faithful saying— "Greater love how can there be, Than to yield up life for thee? Bought with pang, and tear, and sigh, Tura and live!—why will ye die!"

Broken-hearted, weep no more! Far from consolation flying, He who calls hath felt thy wound, Seen thy weeping, heard thy sighing— "Bring thy broken-heart to me; Welcome offering it shall be; Streaming tears and bursting sighs, Mine accepted sacrifice."

THE UNFORGIVING CHRISTIAN.

"She is a very excellent lady, but she will never forgive you if you once displease her." These were the words of a Christian brother to us, while speaking of an estimable and religious lady, whose virtues we were well acquainted with. In kindness and benevolence to the poor, few equalled her; in punctuality at church and conference meetings, her place was always filled save when prevented by illness; in fervidness of religious feeling and warmth of religious devotion, she was an example to all her sisters in the church. She was a woman of high mental cultivation; affable in her manners, and possessed of good native understanding. No one, unless most intimately acquainted with her, could have suspected her of an unforgiving temper. But as we thought of all her excellencies, the words of our friend, "She will never forgive you," rushed through our mind.

"Is it possible," thought we, "that she can be a Christian?" We recalled the words of Christ, "If ye forgive not men their trespasses, neither will your father forgive your trespasses." Perhaps, then, this lady has a long catalogue of sins, which her heavenly father has never forgiven. If so, of what avail will it be that all her friends think her a Christian. She may deceive herself, also; her good deeds and her deep sympathy with Christians and with the church, her inward glow of piety, may all lead her to a false estimate of herself as she appears in the sight of God. She is an unforgiving Christian! Can there be such a Christian?

We mused over this thought. An unforgiving Christian. Can we call such a being a Christian? We may apply the name, as we do to nations. The church may honor such with the title. But of what worth is the name, if our Father in heaven forgives us not our trespasses? The name and the reputation will do us little good, when we appear before our final Judge with trespasses unpardoned, and simply because we do not forgive those who trespassed against us.

How much religion we have among us; but, alas! how little piety. It is fashionable, to some extent, to belong to the church; and then, if our lives be not scandalous, we are good Christians. The most exalted Christian virtues, brotherly love, forgiveness of our enemies, charity and kindness to our erring brethren, these are too much overlooked. In the religious activity of the age, these quiet and unobtrusive but decisive evidences of true piety pass unobserved. If we join voluntary associations for benevolence and reform, advocate their claims with zeal, and support them generously with our money, we are never troubled with doubts of our piety. We have not time to examine our hearts; but as every body acknowledges us to be Christians, we believe that we are such.

Forgiveness of our enemies? We might write a homily upon these words. How much it implies! Who are our enemies? All who are not our friends. All who would injure us. Do we forgive or forget the wrongs which they have done us? A fellow-Christian has done something to injure us. Some brethren believe us incapacitated for the office we hold, and try to effect our removal—perhaps wrongly. Do we forgive them? Do we pray for them? Or do we seek to undermine and destroy their influence? A neighbor has apparently slighted us—what are our feelings?

Christian! perhaps you have neglected forgiving those who would wrong you. Think of it! This may be the point on which your eternal salvation hinges. All that may be charged against him is an unforgiving temper. Because you would not forgive, God will not forgive you.—Christian Watchman.

SHORT STORIES.

Sir Philip Sidney, the pride and ornament of his age, was nobly supported in the hour of death. After much serious conversation on the benefit of afflictions he lifted up his eyes and hands and said, with a cheerful, smiling countenance, "I would not change my joy for the empire of the world."—Perceiving that he had but a few moments to live, he turned to his affectionate

brother, and left with him this last farewell: "Love my memory; cherish my friends; but, above all, govern your will and affections by the will and word of your Creator; in me beholding the end of this world and all its vanities."

When the justly celebrated Addison was at the point of death, he sent for Lord Warwick, a young man, nearly related to him and finely accomplished, but very irregular in his conduct. He arrived. Life however barely glimmered in the socket, and the dying friend was silent. After a proper pause, the youth addressed him: "Dear Sir, you sent for me: I hope you have some commands: I shall hold them most sacred."—Addison took him by the hand and softly said, "See in what peace a Christian can die?" He spoke with difficulty and soon expired. In Tickell's excellent Elegy on the death of Addison, are these lines.

"He taught us how to live; and oh! too high The price of knowledge, taught us how to die;"— in which the poet alludes to this moving interview.

இனகாத நெஞ்சக் கிறிஸ்தவன்.

"அவளொரு உத்தமியி; ஆளும, நீங்களவள ஒரு முறை பிரியவீண்ப்படுத்தினால், அவளுங்கவையொருக்காலும் மன்னிக்கமாட்டான்" என்று கிறிஸ்துவர்க்குட் பிறந்தளங்கள் சகோதரனொருவன் கண்சமுந்தேய வபத்தியுள்ள சீமாட்டியொருத்தியைப்பற்றி எங்களுக்கச்சொன்னார். ஆதுலார்க்குபகாரி அவளாவேல் ம இரக்கிறந்தார். துன்பமாயிருந்தாலல்லாமல் மற்றுமபடியவன் கோலுக்குக் கூட்டங்களுக்கும் போகாமலிருக்கிறதும். அவள்சேர்ந்திருக்கிற சபையிலுள்ள சகோதரிகளாப்பார்க்கிலும் தேய்வபத்தியவளின் கோழந்துவிட்டேரிந்ததுவே மற்றவர்களுக்குவளொரு முன்னமதிரியாயிருந்தார். அறிவுப்பயிற்சியற்றேறினவளாயும், ஆசனோபசாமுள்ளவளாயும், பிறவிக்குரியயுத்தியிற் கத்தவளாயும்ருந்தார். அவளுடனொருங்கிப் பழகினவர்களுையல்லாமல், மற்றவர்களுொருவருமவன் மன்னியாத துணத்தியென்று சொல்லக்கூடாதஅவளவளவு வெளிப்பார்வைக்கு உத்தமியாயிருந்தார். ஆளும, நாங்கள் அவளுத்தமியென்றெண்ணுகையில், "அவளுங்கவள ஒருக்காலும் மன்னிக்கமாட்டான்," என்றளங்கள் சீனேகிதன் முன்சொன்னவார்த்தை எங்கள்மனதில் வருதுது.

பின்வன, பிறர்செய்தற்றத்ததை மன்னியாதிருக்கல், அவளைக் கிறிஸ்தவனென்று சொல்லதேப்படி? "நீங்கள்மனிதர்செய்த தப்பிதங்கவள மன்னியாதிருந்தால், உங்கள் பாமபிதாவுமங்கள் தப்பிதங்கவள மன்னிக்கமாட்டான்" என்று கிறிஸ்துநாதர் திருவாய்மலர்ந்தருளித்திருவாசகமெனக்கு நினைப்புவருதுது. பாமபிதாவால் மன்னிக்கப்படாத அநேகபாவங்கள் இச்சீமாட்டியிடத்திலுண்டுபோலே. அப்படியானால், அவளுடைய சீனேகிதகொல்லாரும் அவளையொரு கிறிஸ்தவனென்று எண்ணுவதற்கென்ன பயன்! அவள் தன்னை வஞ்சிக்கிறாள்; அவளுடைய புண்ணிய கிர்த்தியங்களும அவள் கிறிஸ்தவர்களுடன் கொண்டிருக்கும் பற்றிவம அவளுடைய அகப்பத்தியும் கடவுள்திருச்சந்ரிக்கு எல்லாம போய்யாய்ப்போய்விடும். அவளினகாத நெஞ்சி! அப்படியானால் அவள் கிறிஸ்தவளா!

இனகா வன்னெஞ்சியைக் கிறிஸ்தவனென்று சொல்லவோமா? சபையாரொங்களைக் கிறிஸ்தவர்களு என்று சொல்லியும், பாமபிதா நாமசெய்த துற்றத்தை மன்னியாதுபோகில், கிறிஸ்தவனென்ற பெயரைக்கொண்டவனென்ன? எங்களுக்குத் துற்றஞ்செய்தவர்களை நாங்கள்மன்னியாததுவேபின்வன நாங்களும மன்னிக்கப்படாதவர்களாய், கடைசியாயேங்கவள நியாயந்தீர்க்கும் நியாயத்திக்குழன் நாங்கள் நிற்கும்போது, பெயரும் புகழ்மொன்றுக்கும் உதவாதே!

எங்கள்தெய்வபத்தியின் பிரமாணமெவ்வளவு? ஜயோ! தேவபக்தி சொற்பமே! நாங்கள் சபையாரொன்பது ஒருகாலமேயன்றி வேறென்ன! நாமிகழ்ச்சிக்கிடமவையாமற் சன்மார்க்காராயிருந்தால், நாங்களுத்தம கிறிஸ்தவர்களாயிருப்போம் — உத்தமகிறிஸ்தவனுடைய சகீர்தலட்சணங்கள், சகோதரவளவு, சத்துருவள மன்னிக்கத்தகுணம், தப்பிதஞ்செய்யும் எமது சகோதரர்க்குக் காட்டும் அன்பு பட்சம இவைகளை நாம அட்சட்டைப்பண்ணப் படாது. நாங்கள் மற்றவர்களைச் சீர்ப்படுத்தும் நோக்கமாய்த் தருமசங்கத்திற் சேர்ந்து அத்தை மனப் பிடிவாதத்துடன் பரிபாலித்துத் தருமமாகப் பணங்கொடுத்து வந்தோமோகில், நாங்கள் தேய்வ பத்தியுள்ளவர்களோ அல்லவோ என்றையுறவையவியாதலப்படஇடமில்லை. எங்கள்தயங்கவள நாமபரிசோதித்து அறியவேண்டியதுமில்லை. எல்லாருமெங்களைக் கிறிஸ்தவர்களென்று சொல்லுகிறதினவே நாங்களும நமமைக் கிறிஸ்தவர்களென்று நமபெரிடமுண்டு.

எங்கள்சத்துருக்கவளயா மன்னிக்கிறது? இதைப்பற்றி விரித்துணாயாக ஒருபெரிய பிரசங்கமெழுதலாம். அதன்கருத்து எவ்வளவிற்கெட்டுகுது? எங்கள் மீதுருக்களல்லாதவர்களும், எமமைக்கெடுக்க

க விரும்புவோருமே எங்கள் சத்துருக்கள். அவர்களுமக்குச்செய்த தப்பிதங்கவள நாங்கள் மன்னிக்கிறோமா? அல்லது மறந்துவிடுகிறோமா? நாங்கள்விவந்தியோகத்தைப் பார்க்கிறதற்குத் தீர்மானியற்றவர்களென்று எங்கள் சகோதாரிற்சீலர் நினைத்து அவ்வுத்தியோகத்தைவிட்டமமைத் தள்ளுவீக்கச்சீர்து வேலாகளின் கள்ளத்தனமாய்த் தேண்டிக்கிறார்கள். நாங்களவர்களை மன்னிக்கிறோமா? நாங்களவர்களுக்காகச் செயம்பண்ணுகிறோமா? அல்லது அவர்கள் தத்ததுத்தைக் குறைக்கத் தேடுகிறோமா? எங்கள் அசலகனொருவன் எங்கவள அற்பமாயெண்ணினுனென்று நினைத்துக்கொள்ளுகளா; அப்போ எங்களைண்ணமென்ன?

கிறிஸ்தவனே! நீயொருவேவையுனக்குத் தீங்குசெய்தவர்களை மன்னியாமல் விட்டதுண்டு. அதை நினைத்துப்பார்! இதேயுள் நீத்திய இடச்சீப்பு ஆடுகிற சரியானி. பிறர்துற்றத்தை மன்னியாத நீ என்ற துற்றச்சாட்டையே உனக்குவினோதமாகக் கொண்டு வாப்படும. பிறர்துற்றத்தை நீ மன்னியாதபடியால், கடவுளுன்றற்றத்தையும் மன்னியார்.

சகலாலும் கீர்த்தியடைந்த அட்டசன் என்பவர் சாகவேதுவாயிருந்த தருணத்தில், தனக்குக் கீட்டின உறவனும் அமுத சௌந்தரியமுள்ளவையுமிருந்தாலும் நன்னடையொழிக்கமில்லாத ஓர் வாலிபனாகிய லாட் உலாஉலிக்கென்பவரை அழைப்பிக்க அவர் வந்தார். அட்டசன் என்பவருக்குப் பிராணாத்மாயிருந்தபடியால், ஒன்றும் பேசாமலிருந்தார். கோது சகோத்திர்பிற்பாடு இவரைக் காணவந்தவாலிபன் அவரைப்பார்த்து அன்புள்ள ஜயாவே! நீரொன்ன அழைப்பித்தீர் ஏதேசீபலபல கட்டவளகளை எனக்கு நுவலிருக்கிறீரென்றெண்ணுகிறேன், அக்கட்டவளகளை தனதையும் நான் திருவாக்குப்போலெண்ணப்பெண்ணுவேன் என்றார். இத்ததைவாசிக்கிற சகலர் மனதிலும் இவ்வுத்தாஞ் சீலையிலெழுத்துப்போற் பதிந்திருக்கட்டும்; அட்டசன் என்பவர் அவரைக் கையிற் பிடித்து மிருதுவாயுதாத வார்த்தையாவது, கிறிஸ்தவனென்று எப்படிப்பட்ட சமாதானத்தைக் கொண்டு சாகிறீன் என்பதைப் பாரும் என்றார், அவர் மிருபியாசத்துடன் பேசிக்கொண்டிருக்கக் காலஞ்சென்றார். அட்டசனின் தேகவியோகவாலாரைப் பற்றித் திக்கலாவென்பவர் எழுதிய கையறுநிலையிற், சீவிக்கிறவிதமேப்படியென்றமெக்குப் போதுவித்தார். ஆ! சாகிறவிதத்தைப்பற்றி அவரொமக்குப் போதித்தஅறிவின்சீயமோ பேரிது என்றமெழுதியிருக்கின்றது.

TO CORRESPONDENTS.

We beg to acknowledge the receipt of communications from J. A. NASH; P. DE HOEDT, and M. PAYSON which will receive due attention.

காசுதப்பிரந்தியுத்தரம்.

பாப புண்ணியத்தைப் பற்றி யாழ்ப்பாணம் பற்றிக்கீதேரு ஆடி சின்னத்தம்பியவர்களுழுதிவாலிடுத்த கடிதம் அச்சிற் சேர்க்கப்பட்டிருந்தும் இச்சுஞ்சு கையிற் பகிரங்கம்பண்ணப் போதுமான இடமில்லாததுபோனதால் இதனெடுத்துவருஞ் சுஞ்சுகையிற்றமத மின்றிப் பிரசுஞ்செய்யக் காத்திருக்கிறோம்.

"பாப்புமதசங்காரம்" எனமகவுராயிட்டு "சாதாரண சத்திய புரோடெஸ்டாண்டிக் கிறிஸ்தவர்களாகிய தெய்வப்பிரியம்பின்வளமுதல் இருபதுபேர் கையெழுப்பம்" எனக் கையெழுப்பப்பட்டனுப்பிய கடிதத்தையும் பின்னுங் கோவையையாழைப்புவேமென்று வாக்குப்பண்ணியிருக்கிற கடிதங்கவையுந் தாராகையிற் பகிரங்கம்பண்ணுகில் அவைகளைவல் வாதத்திற்கிடமாதமென்றெண்ணிப் பிரசுஞ்செய்யாது நிறுத்திவிடத் தீர்மானித்தோம்.

தீண்டிக்கல், "சத்தியவேதப்பிரியன்" அனுப்பின கடிதம் வந்துசேர்ந்தது.

CONTENTS.

On Hindu Idolatry 105
A few chapters from the Life of Luther 106
Heaven 107
The Mandarin and the English Lady—Naladiar 108
Conversion of the World to Christ 109
Adaptation of the Bible to the wants of men ib.
Missionary Intelligence—Pleasing change of sentiment in favor of Female Education ib.
Glorious work of Divine Grace among the Nestorians of Persia 109
Summary of English Intelligence 110
" Tanal " —Communication 111
Poet's Corner—Broken-hearted weep no more 112
The Unforgiving Christian ib.
Short Stories ib.